

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΒΟΥΛΗΣ

Θ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ)

ΣΥΝΟΔΟΣ Γ'

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΚΟΠΗΣ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΒΟΥΛΗΣ

ΘΕΡΟΥΣ 1999

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΙΒ'

Πέμπτη 15 Ιουλίου 1999

Αθήνα, σήμερα στις 15 Ιουλίου 1999, ημέρα Πέμπτη και ώρα 10.40' συνήλθε στην Αίθουσα των συνεδριάσεων του Βουλευτηρίου το Τμήμα Διακοπής Εργασιών της Βουλής (Α' σύνθεση), για να συνεδριάσει υπό την προεδρία του Προέδρου αυτής κ. **ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗ**.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Κύριοι συνάδελφοι, αρχίζει η συνεδρίαση.

Εισερχόμαστε στην ημερήσια διάταξη της

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Θα συζητηθεί πρόταση νόμου του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

Μόνη συζήτηση επί της αρχής, των άρθρων και του συνόλου της πρότασης νόμου του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων: "Κατάργηση του αναγκαστικού νόμου 173/1967 (ΦΕΚ 189 Α/31.10.1967)".

Εισηγητές είναι οι κύριοι Εμμανουήλ Κεφαλογιάννης και Ευάγγελος Βλασσόπουλος.

Η Νέα Δημοκρατία ορίζει ως Κοινοβουλευτικό της Εκπρόσωπο το Βουλευτή Αρκαδίας κ. Δημήτριο Κωστόπουλο.

Ο Συνασπισμός της Αριστεράς και της Προόδου ορίζει ως ειδικό αγορητή το Βουλευτή κ. Μουσταφά Μουσταφά.

Ο κ. Εμμανουήλ Κεφαλογιάννης έχει το λόγο.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα φροντίσω να είμαι πολύ σύντομος.

Η σημερινή συζήτηση είναι η τελευταία του Α' Θερινού Τμήματος της Βουλής και καταλαβαίνω ότι όλοι οι συνάδελφοι έχουν κάτι προγραμματίσει για τις εκλογικές τους περιφέρειες ή για καλοκαιρινές διακοπές.

Η συζητούμενη πρόταση νόμου κατετέθη με αφορμή την ενεργοποίηση του αναγκαστικού νόμου 173/67 από την Κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. με την ψήφιση του νομοσχεδίου για την εξυγίανση της Ολυμπιακής Αεροπορίας.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Κύριε Κεφαλογιάννη, με συγχωρείτε, γιατί στην αρχή της συνεδρίασεως έπρεπε να ανακοινώσω -θα σας διακόψω για δύο λεπτά- την παραίτηση του συναδέλφου Βουλευτή του Νομού Λέσβου Στρατή Κόρακα, ο οποίος μου έστειλε την εξής επιστολή:

"Κύριε Πρόεδρε, επιτρέψτε μου με την παρούσα να υποβάλω την παραίτησή μου από τη θέση του μέλους του ελληνικού Κοινοβουλίου, από την οποία αγωνίστηκα στο μέτρο των δυνατοτήτων μου επί δεκατέσσερα συναπτά χρόνια για τα

συμφέροντα του λαού και της χώρας μας γενικότερα, για την πολιτική του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας.

Από τη θητεία μου αυτή θα κρατήσω έντονες αναμνήσεις και εμπειρίες. Θα συνεχίσω τον ίδιο αγώνα από τη θέση του μέλους του ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, στην οποία με επέλεξε το κόμμα μου και με εξέλεξε ο ελληνικός λαός. Με ιδιαίτερη τιμή Στρατής Κόρακας".

Θέλω να πω ότι πραγματικά αισθάνομαι ειλικρινή λύπη διότι ο κ. Κόρακας -ελπίζω όχι οριστικώς- εγκαταλείπει το Κοινοβούλιό μας, στο οποίο διακρίθηκε για την εξαιρετική εργατικότητα και συνέπεια στις θέσεις, τις απόψεις του και την όλη του παρουσία με τον εαυτό του και με τις αρχές του κόμματος το οποίο εξεπροσώπησε εδώ.

Θα ήθελα να μνημονεύσω εξαιρετικά το παράδειγμά του, διότι θεωρώ ότι ο θεσμός ο κοινοβουλευτικός αναδεικνύει και ενισχύει το κύρος του ανάλογα με την πολυφωνία που εκφράζεται μέσα σ' αυτό το Σώμα και με τη συνέπεια με την οποία τοποθετούνται και εκφράζονται τα μέλη του, αλλά και με την παρουσία τους σε όλες τις εργασίες του Κοινοβουλίου και, με την άοκνη προσπάθειά τους ώστε να ανταποκρίνεται ως σύνολο το Κοινοβούλιο και καθένας βέβαια από τους εκπροσώπους του ελληνικού λαού, στις προσδοκίες του εκλογικού σώματος.

Από τα δυτικά θεωρεία παρακολουθούν τη συνεδρίασή μας δεκατρία μέλη του Λαογραφικού Ομίλου των Νιών Αλεξάνδρειας "Το ρουμπουέκι", αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στην έκθεση της αίθουσας "ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ", καθώς επίσης εξήντα ένας σπουδαστές του Κέντρου Εκπαίδευσης "Κανελλόπουλος".

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες)

Κύριε Κεφαλογιάννη, συνεχίστε και με συγχωρείτε για τη διακοπή.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε. Θα ήθελα και εγώ εκ μέρους της Νέας Δημοκρατίας να πω ότι και η δική μας παράταξη εκτιμά τον κ. Κόρακα, όπως και τα άλλα στελέχη του Κοινοβουλίου που επέλεξαν να ασχοληθούν με το ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Η Βουλή θα στερηθεί τις υπηρεσίες τους και την προσφορά τους στον κοινό αγώνα για τη δημοκρατία.

Έλεγα, κύριε Πρόεδρε, ότι το δικτατορικό καθεστώς με τον αναγκαστικό νόμο 173/1967 καθορίζει την υποχρεωτική απόλυση των εργαζομένων των δημοσίων επιχειρήσεων και οργανισμών του. Με καταβολή μεγίστης αποζημίωσης, όπως ορίζει αυτός ο νόμος, διακοσίων σαράντα χιλιάδων προσαυξημένης το πολύ κατά 15% και με εφάπαξ αποζημίωση που δεν μπορεί να υπερβαίνει τις τριακόσιες χιλιάδες, δηλαδή

συνολικά περίπου εξακόσιες χιλιάδες δραχμές αποζημίωση και με κάποιες τροποποιήσεις τα χρόνια που ακολούθησαν, τα τριάντα περίπου χρόνια που ακολούθησαν, η αποζημίωση αυτή έχει ανέρθει στο ποσό του ενάμισι εκατομμυρίου (1.500.000) δραχμών.

Είναι απαράδεκτο, πραγματικά, τριάντα χρόνια μετά την επιβολή της δικτατορίας να ενεργοποιείται με την ψήφιση των αντιπροσώπων του ελληνικού λαού ένας νόμος της δικτατορίας, για να διευκολύνει την ομαδική απόλυση εργαζομένων στις δημόσιες επιχειρήσεις και οργανισμούς και στην ειδική περίπτωση από το νόμο της Ολυμπιακής Αεροπορίας.

Επειδή οι ανωτέρω διατάξεις είναι αντίθετες με τη διεθνή σύμβαση για τα δικαιώματα του ανθρώπου, την 154 διεθνή σύμβαση εργασίας για την προώθηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων που μάλιστα κυρώθηκε με νόμο και από τη Βουλή των Ελλήνων το 1996, επειδή επίσης ο αναγκαστικός νόμος επανενεργοποιούμενος από την Κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. προσβάλλει βάναισα τους εργαζόμενους στις δημόσιες επιχειρήσεις και οργανισμούς, καταργεί τις ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις και αυτοδιαφεύδει τον κοινωνικό διάλογο αλλά και το περίφημο σύμφωνο εμπιστοσύνης Κυβέρνησης και κοινωνικών εταίρων στην πορεία προς το 2000 που τόσο διαφημίστηκε και υπεγράφη το Νοέμβριο του 1997, εισηγούμεναι την κατάργηση του νόμου αυτού.

Στη σημερινή εποχή είναι πραγματικά πρόκληση το περιεχόμενο του νόμου αυτού. Και είναι ακόμη μεγαλύτερη πρόκληση, αν γίνει γνωστό ότι φέρει τις υπογραφές των προταίμων του πραξικοπήματος της 21η Απριλίου του 1967. Θα σας αναφέρω ορισμένα άρθρα του αναγκαστικού αυτού νόμου.

Στο άρθρο 2 αναφέρει: "Εις ας περιπτώσεις εργοδότης τυγχάνει το δημόσιο ή νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου ή τράπεζες ή επιχειρήσεις και οργανισμοί κοινής ωφελείας, παραδείγματος χάρη Δ.Ε.Η., Ο.Τ.Ε., Ε.Υ.Δ.Α.Π., κλπ. ή επιχειρήσεις επιχορηγούμεναι υπό του κράτους, η οφειλόμενη αποζημίωση δεν δύναται να υπερβαίνει εις πάσα περίπτωση το ποσό των διακοσίων σαράντα χιλιάδων δραχμών".

Πιο κάτω, στο άρθρο 3, αναφέρει: "Εις ας περιπτώσεις ειδική διάταξη νόμου προβλέπει εταιρας προσθέτους αποζημιώσεις, η αποζημίωσης δεν δύναται να υπερβαίνει ποσό 15%".

Και καταλήγει με το άρθρο 4: "Η εφάπαξ αποζημίωση δεν δύναται να υπερβαίνει το ποσό των τετρακοσίων χιλιάδων δραχμών". Αυτό είναι το ποσό των εξακοσίων χιλιάδων (600.000) δραχμών συνολική αποζημίωση που με τις τροποποιήσεις των διαφόρων νόμων από το 1974 και μετά ανέβασε το ποσό στο ενάμισι εκατομμύριο (1.500.000) δραχμές.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ν. ΚΡΗΤΙΚΟΣ**)

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στην επιτροπή οι εκπρόσωποι τεσσάρων κομμάτων υπερψήφισαν την πρόταση και ζήτησαν από τον παριστάμενο τότε Υπουργό Εργασίας να κάνει δεκτή αυτήν την πρόταση νόμου. Μάλιστα ο εισηγητής του ΠΑ.ΣΟ.Κ., ο κ. Βλασσόπουλος, στην πολύ εμπεριστατωμένη ανάλυση και εισήγησή του αναγνώρισε ότι υπάρχει πρόβλημα, διατύπωσε την ανάγκη ψήφισης, όπως ο ίδιος είπε, σύγχρονης νομοθετικής προσέγγισης του θέματος των αποζημιώσεων των απασχολούμενων στο δημόσιο, νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης και το σύνολο του ευρύτερου δημόσιου τομέα και πρότεινε στην Κυβέρνηση να δεσμευτεί κατά την προσφιλή έκφραση της δεκαετίας του '80. Εδώ και τώρα είτε ο εισηγητής του ΠΑ.ΣΟ.Κ. ότι θα καταθέσει το γρηγορότερο ειδικό νομοσχέδιο που θα επιλύει την εκκρεμότητα που υπάρχει.

Αλλά και άλλοι συνάδελφοι από το ΠΑ.ΣΟ.Κ., πέρα από τους συναδέλφους των κομμάτων της Αντιπολίτευσης, αφού επαίνεσαν την πρόταση, προέτρεψαν την Κυβέρνηση προς την ίδια κατεύθυνση. Χαρακτηριστικά σας αναφέρω τον κ. Κίρκο και τον κ. Παρασκευά Παρασκευόπουλο, ο οποίος μάλιστα δήλωσε παρών. Δεν καταψήφισε την πρόταση, τονίζοντας την ανάγκη να ανοίξει μία συζήτηση γι' αυτό το θέμα.

Τέλος, κύριε Υπουργέ, ήθελα να πω ότι από το 1985, με βάση το ν.1545/85, δεν έχει αναπροσαρμοσθεί το ποσόν της αποζημίωσης από τις απολύσεις. Έχουν περάσει δέκα χρόνια από τότε. Είναι αίτημα όλων των συναδέλφων -και του κυβερνώντος κόμματος και των κομμάτων της Αντιπολίτευσης- να δεσμευθείτε εδώ σήμερα ότι θα δώσετε μία γενναία αύξηση σ' αυτό το όριο.

Κύριε Υπουργέ, υπήρξατε συνδικαλιστής, ηγηθήκατε του συνδικαλιστικού κινήματος για πολλά χρόνια. Γνωρίζετε καλύτερα από πολλούς σ' αυτήν την Αίθουσα την εργατική νομοθεσία και τις ανάγκες της. Είναι ώρα λοιπόν να κάνουμε μία καλή αρχή για να βοηθήσουμε το διάλογο, για να μπορούμε να συνεννοηθούμε, για να προχωρήσει αυτό που λέγατε και εσείς, το σύμφωνο εμπιστοσύνης, ο κοινωνικός διάλογος κ.ο.κ. Θα πρέπει αυτό το θέμα να γίνει δεκτό.

Επίσης, είναι αίτημα της Αντιπολίτευσης αλλά από ό,τι φαίνεται και πολλών ή τουλάχιστον της πλειοψηφίας των Βουλευτών του κυβερνώντος κόμματος που πήραν το λόγο, να δεσμευθείτε σήμερα εδώ ότι θα φέρετε, όπως εσείς ισχυρισθήκατε και στην επιτροπή και ο κ. Παπαϊωάννου, ένα πλήρες νομοσχέδιο, το οποίο θα επιλύει το συγκεκριμένο θέμα.

Για λόγους λοιπόν συμβολισμού ο αναγκαστικός νόμος της δικτατορίας με την υπογραφή του κ. Κόλλια -διαβάζω "Πρόεδρος Κωνσταντίνος Κόλλιας, Αντιπρόεδρος Γεώργιος Σπαντιδάκης, μέλη Νικόλαος Μακαρέζος, Στυλιανός Πατακός, Γεώργιος Παπαδόπουλος, Αδαμάντιος Ανδρουτσόπουλος, Γεώργιος Ζωιτάκης" κοκ.- αλλά και για λόγους ουσίας πρέπει να καταργηθεί και να προχωρήσουμε στο χάραγμα του νέου αιώνα και με νέο νομοθετικό πλαίσιο και με νέα νοοτροπία και με μια συνολική σφαιρική προσέγγιση του συγκεκριμένου θέματος.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Ν. Κρητικός): Τα νομοθετικά κείμενα με τον όρο νομοσχέδια ή σχέδια νόμου είναι έργα της δημοκρατίας. Τα "έργα" της δικτατορίας έχουν τον όρο αναγκαστικό νόμο.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Αναγκαστικός νόμος, το είπαμε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Ν. Κρητικός): Ο κ. Βλασσόπουλος, εισηγητής του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος, Βουλευτής Λευκάδας, έχει το λόγο.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριοι συνάδελφοι, η πρόταση νόμου: "κατάργηση του αναγκαστικού νόμου 173/1967", του συναδέλφου Βουλευτή της Νέας Δημοκρατίας κ. Μανώλη Κεφαλογιάννη, που κατατέθηκε στην Εθνική Αντιπροσωπεία τον Απρίλιο του 1998 και συζητήθηκε στην αρμόδια Διάρκη Επιτροπή, στην Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής, πριν από αρκετούς μήνες, δείχνει πράγματι την ξεχωριστή ευαισθησία του Βουλευτή απέναντι σε ένα χουντικό νομοθετικό απομεινάρι, ένα χουντικό νομοθετικό κατασκεύασμα. Είναι ευαισθησία, που είμαι βέβαιος πως διαπερνά όλους τους Βουλευτές όλων των πτερύγων της Βουλής.

Πέραν όμως της ευαισθησίας, η κατάθεση της προτάσεως νόμου του κ. Κεφαλογιάννη έγινε στην περίοδο που συζητιόταν το σχέδιο νόμου για την εξυγίανση της Ολυμπιακής Αεροπορίας, στο οποίο από τεχνοκρατική αβλεψία είχε πράγματι παρεισφρήσει διάταξη αναφερόμενη στον αναγκαστικό νόμο 173/1967, διάταξη η οποία όμως αφηρέθη αμέσως.

Κύριοι συνάδελφοι, θα προσπαθήσω να αναλύσω το πόσο η πρόταση νόμου του κυρίου συναδέλφου, στην περίπτωση που γίνει υποθετικά δεκτή, όχι μόνο δεν θα εξυπηρετήσει τα συμφέροντα των εργαζομένων αλλά θα τα επιβαρύνει και θα τα επιπλέξει, διότι θα δημιουργήσει ένα τεράστιο νομοθετικό κενό.

Πρέπει όμως να δεχθώ πως είναι προκλητικό να υφίσταται σε ισχύ χουντικός αναγκαστικός νόμος σήμερα, τριάντα δύο χρόνια από την επιβολή της δικτατορίας και είκοσι πέντε χρόνια μετά την πτώση της χούντας, έστω και αν έχει πολλές φορές τροποποιηθεί εις όφελος των εργαζομένων, έστω και

αν η συνταγματικότητα των διατάξεων του έχει κριθεί πολλές φορές θετικά από τα ελληνικά δικαστήρια. /Α.Π. 944/70 - Α.Π. 1076/83 - Α.Π. 886/92 Εφ. ΘΕΣΣΑΛ. 2269/86 - Εφ. ΘΕΣΣΑΛ. 2920/88.

Πιστεύω, κύριε Υπουργέ, πως ήλθε η ώρα, με αφετηρία και ερέθισμα αυτή την πρόταση νόμου του κυρίου συναδέλφου, να προβείτε το συντομότερο δυνατό σε ανάλογη νομοθετική ρύθμιση, που θα αντιμετωπίζει στην ολότητά της την υφισταμένη εκκρεμότητα, ρύθμιση που θα γίνει μετά από ειλικρινή και εξονυχιστικό διάλογο με όλους τους ενδιαφερόμενους και τους εμπλεκόμενους, τόσο τους εργαζομένους όσο και τους εργοδότες αλλά και το κράτος.

Κύριοι συνάδελφοι, ο αναγκαστικός νόμος 173/67, που τροποποιεί τον αναγκαστικό νόμο 99/67, την κατάργηση του οποίου ζητεί ο Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας κ. Μανώλης Κεφαλογιάννης με την πρόταση νόμου που σήμερα συζητούμε, προβλέπει και καθορίζει σε συνάρτηση, συνεφαρμογή και συμπλήρωση του νομοθετικού διατάγματος 618/70, που θέτει σε ισχύ τον αναγκαστικό νόμο 173/67, το ανώτατο όριο της αποζημιώσεως των απασχολουμένων με σχέση εργασίας αορίστου χρόνου και όχι μόνο.

Ειδικότερα: 1. Η παράγραφος 2 του άρθρου 2 του αναγκαστικού νόμου 173/67 "περί τροποποίησης και συμπλήρωσεως του αναγκαστικού νόμου 99/67 περί ελέγχου ομαδικών απολύσεων", ορίζει: "Εις ας περιπτώσεις εργοδότης τυγχάνει το δημόσιον ή νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου ή τράπεζαι ή επιχειρήσεις και οργανισμοί κοινής ωφελείας (ΔΕΗ, ΟΤΕ, Εταιρεία Υδάτων κλπ.) ή επιχειρήσεις επιχορηγούμεναι υπό του κράτους ή υπό του ν. 2112/20 ως ούτος ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως οφειλομένη αποζημίωσις δεν δύναται να υπερβαίνει εις πάσαν περίπτωσιν το ποσόν των 240.000 δραχμών καταργουμένης πάσης αντιθέτου ειδικής διατάξεως νόμου ή συμβάσεως οιασδήποτε μορφής ή τυχόν υπάρχοντος εθίμου".

2. Η διάταξη της παραγράφου 1 του άρθρου 3 του ίδιου αναγκαστικού νόμου 173/67 ορίζει: "Εις ας περιπτώσεις ειδική διάταξις νόμου ή κανονισμού ή συμβάσεως αναφερομένης εις ανωνύμους εταιρείας ή κοινωφελείς επιχειρήσεις προβλέπει την καταβολήν εις υπαλλήλους, κατά τον χρόνον της απομακρύνσεως των εκ της εργασίας και ετέρας προσθέτου αποζημιώσεως, πέραν της υπό του ν. 2112/20 προβλεπομένης, η αποζημίωσις δεν δύναται να υπερβαίνει ποσοστόν 15% της υπό της παραγράφου 2 του άρθρου 2 του παρόντος οριζομένης".

3. Η παράγραφος 1 του άρθρου 4 του ίδιου αναγκαστικού διατάγματος 618/70 περί εφαρμογής των διατάξεων του αναγκαστικού νόμου 173/67 επί των αποζημιώσεων των χορηγουμένων υπό του δημοσίου, νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου κλπ., ορίζει: "Τα υπό των διατάξεων της παραγράφου 2 του άρθρου 2 και του άρθρου 3 του αναγκαστικού νόμου 173/67 περί τροποποίησης και συμπληρώσεως του αναγκαστικού νόμου 99/67 περί ελέγχου ομαδικών απολύσεων κλπ., τίθενται ανώτατα όρια αποζημιώσεως ισχύουν διά πάσαν περίπτωσιν οφειλομένης δυνάμει γενικής ή ειδικής διατάξεως νόμου ή κανονισμού ή συμβάσεως αποζημιώσεως εις τους αποχωρούντας, απομακρυνόμενους ή απολυομένους υπαλλήλους και εργασίας του δημοσίου, των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης, νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, τραπεζών, επιχειρήσεων κοινής ωφελείας ή επιχειρήσεων επιχορηγούμενων υπό του κράτους υφ' οιαδήποτε σχέση εργασίας μετ' αυτών συνδεομένων καταργουμένης πάσης αντιθέτου γενικής ή ειδικής διατάξεως νόμου, συμβάσεως, οιασδήποτε μορφής και εθίμου".

4. Η παράγραφος 1 του άρθρου 4 του ίδιου αναγκαστικού νόμου ορίζει: "Η υπό των ταμείων προνοίας ή κλάδων προνοίας χορηγουμένη εφ' άπαξ αποζημίωσις άμα τη εξόδω εκ της υπηρεσίας εις υπαλλήλους νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου ή τραπεζών ή επιχειρήσεων και οργανισμών κοινής ωφελείας ή επιχορηγούμενων υπό του κράτους δεν δύναται να υπερβαίνει το ποσό των τριακοσίων χιλιάδων δραχμών, εφόσον η εις το ταμείον ή

τον κλάδον συνεισφορά του εργοδότη υπερβαίνει κατά τον χρόνον της εξόδου το διπλάσιον της εισφοράς του υπαλλήλου ή υφίσταται υπέρ του ταμείου ή του κλάδου κοινωνικός πόρος ή εν γένει επιβάρυνσης τρίτω".

Σε απλά ελληνικά, όπως θα έλεγε ο φίλος μου και εκλεκτός συνάδελφος κ. Μήτσος Κωστόπουλος, όλα αυτά τα πολύπλοκα που ανέφερα σημαίνουν ότι με το ν. 2112/20 καθιερώνεται υποχρεωτική καταγγελία συμβάσεων εργασίας ως και η αποζημίωση των απολυομένων. Με αφετηρία το ν. 2112/20 ο αναγκαστικός νόμος 99/67 που τροποποιεί και συμπληρώνει το ν. 2112 αναφέρεται στον έλεγχο των ομαδικών απολύσεων. Ο αναγκαστικός νόμος 173/67 καθορίζει το ύψος της αποζημιώσεως των απασχολούμενων στον ευρύτερο δημόσιο τομέα με σχέση εργασίας αορίστου χρόνου στις διακόσιες σαράντα χιλιάδες (240.000) που μπορεί σε ειδικές περιπτώσεις αποχωρήσεως, απολύσεως ή απομακρύνσεως εργαζομένων με σχέση εργασίας αορίστου χρόνου πάντοτε, να προσυζητηθεί κατά 15%

Το νομοθετικό διάταγμα 618/70 θέτει σε ισχύ τον αναγκαστικό νόμο 173/67 και επεκτείνει τις απολύσεις στους εργαζομένους, στο δημόσιο, νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, τράπεζες κλπ. που εργάζονται με την οποιαδήποτε σχέση εργασίας και για τις οποίες ισχύουν οι ίδιες αποζημιώσεις.

Οι μέχρι σήμερα διακυμάνσεις και αναπροσαρμογές πάντοτε προς τα πάνω της αποζημιώσεως των απολυομένων απομακρυνόμενων ή αποχωρούντων από το δημόσιο, νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, τράπεζες, οργανισμούς κοινής ωφελείας, ή επιχειρήσεις επιχορηγούμενες από το κράτος έχουν ως εξής:

Με το νομοθετικό διάταγμα 207/74 το ποσόν έφθασε στις εξακόσιες χιλιάδες. Με το νόμο 1082/80 άρθρο 4 στο ένα εκατομμύριο δραχμές. Με το ν. 1545/85 άρθρο 24 στο ενάμισι εκατομμύριο και τέλος με το ν. 1876/90 άρθρο 33 επίσης στο ενάμισι εκατομμύριο, που εξακολουθεί να ισχύει μέχρι σήμερα.

Θα επιχειρήσω τώρα μια αντικειμενική προσέγγιση των διατάξεων. Ο καθορισμός ανωτάτου ορίου (οροφής-πλαφόν), χαμηλού όμως ύψους στις αποζημιώσεις των εργαζομένων στο δημόσιο, νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, τράπεζες, κοινή ωφέλεια και επιχειρήσεις επιχορηγούμενες από το κράτος στηρίχτηκε στην αντίληψη πως έτσι προστατεύεται το δημόσιο συμφέρον. Στηρίχτηκε στην άποψη πως χαμηλές αποζημιώσεις ανακουφίζουν το δημόσιο, τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, τις επιχειρήσεις κοινής ωφελείας και τις επιχειρήσεις που χρηματοδοτούνται από το κράτος, διότι οι δαπάνες αυτές επιβαρύνουν τον Έλληνα φορολογούμενο και τα ελλείμματά τους καλείται τελικά κάθε φορά, να καλύψει ο κρατικός προϋπολογισμός και ως εκ τούτου ο Έλληνας φορολογούμενος. Ενώ στην περίπτωση των τραπεζών και των μη επιχορηγούμενων κοινωφελών επιχειρήσεων το κόστος μετακυλύεται στις παρεχόμενες υπηρεσίες και επομένως στους χρήστες.

Ο περιορισμός επίσης των αποζημιώσεων και η επιβολή πλαφόν καθιερώθηκε κυρίως σε ανώμαλη περίοδο αλλά και σε εποχή που οι οργανισμοί και οι επιχειρήσεις του ευρύτερου δημόσιου τομέα δεν λειτουργούσαν με αμιγή ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια και με σκοπό το κέρδος. Ήταν αυτή η περίοδος που το κράτος μέσω των οργανισμών και των επιχειρήσεων αυτών ασκούσε και σε πολλές περιπτώσεις ακόμη κοινωνική πολιτική. Σήμερα όμως τα πράγματα έχουν αλλάξει. Ιδού μερικά αντικειμενικά στοιχεία και αντικειμενικές προσεγγίσεις του θέματος:

1. Οι επιχειρήσεις και οι οργανισμοί αυτοί λειτουργούν ή καλούνται να λειτουργήσουν με κριτήρια ιδιωτικοοικονομικά μέσα σε ένα πλαίσιο σκληρού ανταγωνισμού. 2. Οι επιχειρήσεις αυτές και οι οργανισμοί του ευρύτερου δημόσιου τομέα βρίσκονται σε ανταγωνιστική αντιπαράθεση με μοειδείς ιδιωτικές επιχειρήσεις. 3. Είναι αδιανόητο οι οργανισμοί και οι επιχειρήσεις αυτές στο μεν τομέα της επιχειρηματικής δραστηριότητας να απολαμβάνουν τα πλεονεκτήματα και να κινούνται με τους κανόνες της ιδιωτικής οικονομίας ενώ στον

τομέα των εργασιακών σχέσεων να απολαμβάνουν προνομίων.

Η διάκριση αυτή αντίκειται στους κανόνες του υγιούς ανταγωνισμού και ενέχει τον κίνδυνο παραπομπής τους στην επιτροπή ανταγωνισμού.

Πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι ο νομοθέτης με σειρά νομοθετημάτων μεταγενεστέρων του α.ν. 173/67 εξαίρεσε από τις διατάξεις του ορισμένους εργοδότες, που υπάγονται σε αυτόν. Έτσι με το ν. 2366/95 εξαίρεσε τους εργαζομένους στην ΕΑΣ, με το ν. 2556/97 τους εργαζομένους στα ΚΤΕΛ, με το ν. 996/97 τους καλλιτέχνες του κρατικού θεάτρου, με το ν. 2271/94 τους αποχωρούντες από την Ολυμπιακή Αεροπορία και τέλος με το π.δ. 28/76 για τους εργαζομένους στον ΗΣΑΠ. Ουσιαστικά, δηλαδή, διέσπασε τον ενιαίο στόχο στον οποίο απέβλεπε η πολιτεία μέσω του περιορισμού των αποζημιώσεων.

Σε σχέση με τη συνταγματικότητα των διατάξεων του 173/67 και του ν.δ. 618/70 αυτή έχει κριθεί θετικά και ήδη έχω αναφερθεί, σ' αυτήν.

Μετά από τα όσα ανέλυσα με λεπτομέρεια, νομίζω ότι προκύπτει πράγματι πρόβλημα μιας άλλης νομοθετικής προσέγγισης, που θα αφορά το θέμα των αποζημιώσεων όσων απασχολούνται στο δημόσιο, τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, τους ΟΤΑ, την κοινή ωφέλεια, στο σύνολο δηλαδή του δημόσιου τομέα.

Δεν φτάνει η κατάργηση του α.ν. 173/67, όπως προτείνει ο συνάδελφος κ. Κεφαλογιάννης, διότι το πρόβλημα είναι περισσότερο σύνθετο και πολύπλοκο, γιατί απαιτείται νέα σύγχρονη νομοθετική προσέγγιση, που θα λαμβάνει υπόψη τα εξής:

Πρώτον, πρέπει να αρθεί ο περιορισμός των αποζημιώσεων για όλες τις τράπεζες ιδιωτικές και κρατικές αλλά και για όλους τους οργανισμούς και επιχειρήσεις που υπάγονται στον α.ν. 173/67, που έχει ήδη αποκοπεί ο οικονομικός τους δεσμός και η οικονομική τους εξάρτηση από το κράτος, καθώς και για τις επιχειρήσεις εκείνες και τους οργανισμούς που επιδιώκουν ή λειτουργούν με μοναδικό στόχο και σκοπό το κέρδος.

Στις περιπτώσεις αυτές οι αποζημιώσεις πρέπει να είναι αυτές, του ιδιωτικού τομέα.

Δεύτερον, αν για λόγους δημόσιου συμφέροντος αποφασιστεί να διατηρηθεί η οροφή στην αποζημίωση, αυτή πρέπει να αναπροσαρμοστεί γενναία και σύμφωνα με τη σημερινή πραγματικότητα και να υπάρξει νομοθετική πρόβλεψη, νομοθετική ασφαλιστική δικλείδα, αναπροσαρμογής της στο μέλλον με αντικειμενικό τρόπο προσδιορισμού. Πρέπει δε να συμπεριλάβει τις δημόσιες υπηρεσίες, τα νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου, τους ΟΤΑ, τα νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου που ανήκουν στο κράτος ή επιχορηγούνται κατά 50% τακτικά από τον κρατικό προϋπολογισμό ή το κράτος κατέχει το 51% του μετοχικού τους κεφαλαίου, τα νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου που ανήκουν στα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου στους ΟΤΑ, αλλά και στα νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου τα οποία επιχορηγούνται και αυτά τακτικά κατά 50% τουλάχιστον του ετήσιου προϋπολογισμού τους ή που κατέχουν το 51% του μετοχικού τους κεφαλαίου.

Κύριοι συνάδελφοι, μετά από τα παραπάνω νομίζω πως η πρόταση νόμου του συναδέλφου της Νέας Δημοκρατίας κ. Μανώλη Κεφαλογιάννη, πέραν της ευαισθησίας του που εκφράζει και μας βρίσκει σύμφωνους όλους, δεν επιλύει το πρόβλημα.

Το πρόβλημα θα επιλυθεί, επαναλαμβάνω, με γενναία και σύγχρονη νομοθετική πρωτοβουλία και παρέμβαση του Υπουργείου Εργασίας. Και έχετε αποδείξει, κύριε Υπουργέ, πως και γενναιότητα διαθέτετε και τα μηνύματα των καιρών έχετε συλλάβει. Έχετε αποδείξει πως ενδιαφέρεστε πάντοτε και πρωτίστως για τα δίκαια και τα συμφέροντα των εργαζομένων. Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Ν. Κρητικός): Έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Τμήμα ότι:

1. Η Διαρκής Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων καταθέτει την έκθεσή της στο σχέδιο νόμου του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων: "Στεγαστικά Προγράμματα Οργανισμού

Εργατικής Κατοικίας (Ο.Ε.Κ.) και άλλες διατάξεις".

2. Η Διαρκής Επιτροπή Παραγωγής και Εμπορίου καταθέτει την έκθεσή της στο σχέδιο νόμου του Υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας: "Πλοία αναψυχής και άλλες διατάξεις".

Επίσης, έχω την τιμή να ανακοινώσω ότι το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας, ορίζει ως Κοινοβουλευτικό Εκπρόσωπο για τη συζήτηση αυτού του νομοσχεδίου τον Αντιπρόεδρο κ. Μήτσο Κωστόπουλο, ο οποίος έχει και το λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Β. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ (Ε' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Έχουμε να κουβεντιάσουμε σήμερα με την ευκαιρία της πρότασης νόμου που κατέθεσαν οι Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας δύο σοβαρά θέματα. Ένα είναι το εφάπαξ και ένα είναι η αποζημίωση σύμφωνα με το νόμο 2112/20.

Επιτρέψτε μου με δυο λόγια να προσεγγίσω γενικότερα αυτά τα δύο θέματα απαντώντας στο ερώτημα περί τίνος πρόκειται, τι είναι αυτά.

Το εφάπαξ, κύριοι Βουλευτές, είναι, όπως και να το δει κανείς, η αποταμίευση των εργαζομένων, δεκαετιών ολόκληρων, ώστε στο τέλος του εργασιακού τους βίου να μπορέσουν να έχουν μια οικονομική δυνατότητα, να ανασάνουν. Δεν πρόκειται να αναπληρώσουν το χαμένο ιδρώτα και το χαμένο αίμα τους. Ωστόσο, θα μπορούσαν, θα μπορέσουν μ' αυτό το εφάπαξ να καλύψουν κάποιες ανάγκες, να νιώσουν πιο άνθρωποι. Έτσι δημιουργήθηκε και ισχύει σήμερα για πάρα πολλούς εργαζόμενους. Όχι για όλους βέβαια. Στον κλάδο λ.χ. που ανήκα μέχρι πρότινος εγώ, στον κλάδο των κατασκευών, δεν ισχύει το εφάπαξ. Θα μπορούσε να ισχύσει. Έγιναν προσπάθειες, δυστυχώς δεν τα καταφέραμε. Ισχύει όμως για πολλούς, είναι μια κατάκτηση, είναι μια αποταμίευση. Είναι δικά τους λεφτά. Όπως και για τα επικουρικά ισχύει ακόμη πιο πολύ η στενή έννοια του "δικά τους λεφτά".

Από μια άποψη κανένας δεν μπορεί να βάλει χέρι σ' αυτά τα λεφτά, όπως λ.χ. πρέπει να συμφωνήσουμε ότι δεν μπορεί να βάλει χέρι στις αποταμιεύσεις που κάνει ένας οιοσδήποτε εργαζόμενος σε μια τράπεζα. Μπορεί να του τα πάρει; Δεν μπορεί. Είναι δικά του λεφτά. Έτσι και εδώ.

Το δεύτερο, ο ν. 2112. Ο παριστάμενος Υφυπουργός έχει υπογράψει κατά το παρελθόν, όπως και εγώ, αρκετά ψηφίσματα και αποφάσεις από το 22ο συνέδριο και μετά, εννοώ -και πριν το ζητούσαμε σαν αίτημα- να επεκταθεί ο 2112 και στους εργατοτεχνίτες. Αυτό που ισχύει για τους υπαλλήλους του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα να επεκταθεί και στους εργατοτεχνίτες. Έγιναν κάποια βήματα. Δεν πρέπει να κλείσουμε τα μάτια. Κάτω από την πάλη των εργαζομένων έχει μια μικρή επέκταση ο 2112 και σε εργατοτεχνίτες.

Όμως ένας ολόκληρος κόσμος μένει ακάλυπτος. Αυτό είναι το αίτημα. Και σήμερα το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα διεκδικεί την επέκτασή του ν. 2112 στους εργατοτεχνίτες.

Βεβαίως ξέρουμε πολύ καλά ποιες είναι οι προδιαγραφές της Λευκής Βίβλου -για να έρθουμε στα σημερινά- ποιες είναι οι κατευθύνσεις του κ. Μάουερ και της συνομοταξίας του σχετικά με το κόστος παραγωγής, με το κόστος, προϊόντος ανά μονάδα και τους στόχους που βάζουν να μειωθεί το κόστος ώστε να γίνει ανταγωνιστική η Ευρωπαϊκή Ένωση και η Ελλάδα που είναι μέλος της σε σχέση με την Ιαπωνία και τις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής. Και λένε, αποζημίωση, ν. 2112, βαρύ το κόστος, εφάπαξ, βαρύ το κόστος, ασφάλιση, βαρύ το κόστος, σύνταξη, βαρύ το κόστος. Καταργείστε αυτά τα δικαιώματα! Πώς θα επιβιώσει ο απόμαχος ή και ο εργαζόμενος; Σ' αυτό είναι αδιάφοροι.

Από την άποψη αυτή βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μία κατάσταση που μπορεί να αντιστραφεί με την πάλη των εργαζομένων και αν θέλετε με την πολυψηφία της Βουλής, αν θελήσει να νομοθετήσει υπέρ των εργαζομένων. Υπό τις παρούσες συνθήκες ως μου επιτραπεί να πω ότι δεν είναι ρεαλιστικό για μας να πετύχουμε έναν τέτοιο στόχο. Επομένως στρέφουμε το βάρος προς τα έξω, προς την πάλη των εργαζομένων.

Με την ευκαιρία αυτή θα ήθελα να κάνω το εξής σχόλιο:

'Ερχεται -καλά κάνει και έρχεται- η Νέα Δημοκρατία και φέρνει μία πρόταση νόμου για την κατάργηση του ν.173 της χούντας. Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας είχαμε από το 1974 μέχρι το 1981. Το παλούκι -ας μου επιτραπεί η έκφραση- του ν.173 και όλων των αναγκαστικών νόμων της χούντας ίσχυσαν αυτήν την περίοδο. 'Ερχεται το ΠΑ.ΣΟ.Κ. από το 1981 μέχρι το 1989 και το παλούκι παραμένει στα πλευρά των εργαζομένων, του εργατικού κινήματος. Ξαναέρχεται η Νέα Δημοκρατία, το παλούκι παραμένει. Ξαναέρχεται το ΠΑ.ΣΟ.Κ., το παλούκι παραμένει. Και έρχεται η Νέα Δημοκρατία σήμερα και λέει να τα καταργήσουμε.

Θα έκανα ένα τολμηρό νοερό εκτίναγμα: Αν ήταν κυβέρνηση η Νέα Δημοκρατία, θα έφερνε τέτοια πρόταση νόμου; Θα μου πείτε ότι αυτό είναι υποθετικό. Η ιστορία γράφεται με τις προτάσεις που έχουμε στα χέρια μας και όχι με τα "αν". Όμως όλα βεβαιώνουν ότι θα άρχιζαν πάλι αυτά που είπε ο κ. Βλασσόπουλος σε μία αναλυτική -είναι γεγονός- εισήγηση. 'Εχει κενά αυτό, έχει τρωτά το άλλο, έχει παράθυρα από δω, μπάζει από εκεί, ας το ξαναδούμε. 'Ετσι περίπου θα το αντιμετωπίζε, όπως υποθέτω ότι θα κάνει και ο Υφυπουργός στη συνέχεια.

Το ζήτημα που προκύπτει είναι πολύ καθαρό. Να καταργηθεί ο ν. 173. Να αρχίσει η συζήτηση για την επέκταση του ν. 2112 προς τους εργατοεχνίτες. Να ικανοποιηθεί ένα σημαντικό αίτημα του εργατικού μας κινήματος.

Να πάρει, τέλος, αυτό το καθεστώς των διακοσίων σαράντα χιλιάδων. Είναι μία κωμωδία. 'Ασε που βρέθηκαν άλλοι τρόποι να ξεπεραστούν οι δυσκολίες του χουντικού κατασκευάσματος, όπως όλοι γνωρίζουμε, στο κάτω-κάτω της γραφής. Είτε τα δίνει ένας οργανισμός από το ταμείο ασφάλισης των εργαζομένων είτε τα δίνει από ένα άλλο ταμείο, από τον ίδιο γενικά κορβανά βγαίνουν πάντως. 'Ετσι δεν είναι;

Συνεπώς αναγκάζεται κανείς να προσφύγει σε άλλους τρόπους για να αντιμετωπίσει αυτήν τη δυσκολία του αναγκαστικού νόμου της χούντας, που δεν τον καταργήσατε επί είκοσι πέντε χρόνια, όπως κάναμε και άλλοτε -και γίνεται αρκετή συζήτηση γι' αυτό- για να ξεπεραστούν οι στραγγαλιστικές λαβίδες των διάφορων εισοδηματικών πολιτικών να υπογράψουμε συμβάσεις για έναν τενεκέ λάδι ή συμβάσεις με ψεύτικα ονόματα, για να μη μας πιάσει η μέγγενη του εισαγγελέα, γιατί είχαμε και τέτοια κρούσματα, όπως ξέρετε, με τις πράξεις νομοθετικού περιεχομένου. Να καταργηθεί αυτό το διάταγμα.

Εμείς δεν έχουμε αντίρρηση με την πρόταση νόμου που καταθέτει η Νέα Δημοκρατία. Το είπαμε και στην επιτροπή, όταν συζητήθηκε. Συμφωνούσαμε για να είμαστε καθαροί. Δεν ψάχνουμε να βρούμε, έχει από εδώ κάποιο κενό, έχει από εκεί κάτι άλλο. Να καθήσουμε να το κουβεντιάσουμε, να συμπληρώσουμε τα κενά. Αυτό λέει η λογική, κάτσε κάτω να συμπληρώσουμε τα κενά, να μην έχει ανοίγματα, να προχωρήσουμε. 'Ετσι δεν λέει; Υπάρχει όμως και μια άλλη προσέγγιση. Λόγου χάρη, επειδή ξέρω τι γίνεται εδώ μέσα, ποτέ δεν έγινε αποδεκτή πρόταση νόμου από την Κυβέρνηση. Ποτέ. Και αυτό γιατί δεν θέλει να δώσει η κάθε κυβέρνηση ένα προβάδισμα στα κόμματα της Αντιπολίτευσης.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Ουσιαστικό νομοσχέδιο της Κυβέρνησης πότε ψηφίσατε;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Β. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ (Ε' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Εμείς, σαν ΚΚΕ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Θα δυσκολευτείς να θυμηθείς.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Ν. Κρητικός): Παρακαλώ, να θέσετε το ερώτημα επισημώς και νομίμως.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Β. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ (Ε' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κύριε Ακριτίδη, γίνεται συζήτηση κατά καιρούς σε σοβαρά νομοθετήματα. Θα σας θυμίσω το 2164/82 που αφορά το συνδικαλιστικό κίνημα, που λέχθηκε ότι το Κ.Κ.Ε. δεν τον ψήφισε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Μαζί ήμασταν τότε, γιατί ξέρω.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Β. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ (Ε' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κάνετε έναν κόπο να πάρετε τα Πρακτικά να δείτε τι έκανε το Κ.Κ.Ε., τι μάχη έδωσε, ψηφίζοντας ένα προς ένα τα άρθρα.

Και έκανε δήλωση στο τέλος "επειδή αφήνεται τους ναυτεργάτες στα δόντια των "σκυλόφαρων", το Κ.Κ.Ε. επιφυλάσσεται", ενώ ψήφισε όλα τα άρθρα. Μη μας λέτε εμάς τι ψηφίσαμε και τι δεν ψηφίσαμε. Κάναμε συγκεκριμένη πολιτική.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Ν. Κρητικός): Θα παρακαλέσω να μη γίνεται διάλογος εν περιθωρίω.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Β. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ (Ε' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Όχι, έκανα μια διευκρίνιση ότι υπάρχουν νομοθετήματα που ψηφίζουμε, υπάρχουν συμβάσεις που ψηφίζουμε. 'Αμα, λέει μια σύμβαση ότι θα πάμε στην Ουκρανία, θα φτιάξουμε μια τράπεζα περιφερειακή, την οποία θα ελέγχουν οι πρωτοσύγκελοι της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να μην περιμένετε να την ψηφίσουμε. 'Ελεος τώρα! Αφού ξέρετε ποια είναι η γενικότερη πολιτική μας. Θα δουλέψουμε για τον καπιταλισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τον ιμπεριαλισμό! Άλλο και τούτο!

Αλλά νομοθετήματα όπως αυτό εδώ, εάν βγει η Κυβέρνηση τώρα και πει, αποδέχομαι την πρόταση νόμου της Νέας Δημοκρατίας, εμείς την ψηφίζουμε, όποια ρίσκα, όποιες επιπλοκές, όποιες συνέπειες μπορεί να υπάρχουν. Αλλά επειδή γνωρίζουμε ότι δεν θα γίνει κάτι τέτοιο, σπεύδουμε να κάνουμε μια πιο απλή πρόταση.

Ο αρμόδιος Υπουργός θα δηλώσει ότι επειδή υπάρχουν και οι τοποθετήσεις του κ. Βλασσόπουλου και οι τοποθετήσεις ενδεχομένως άλλων συναδέλφων που θα πουν ότι έχει κάποια κενά, κάποιες αδυναμίες, ότι δεν είμαστε έτοιμοι σήμερα να το τελειώσουμε, να πει, η πρόταση νόμου πατάει στα ποδάρια της, να πάρει τέλος ο αναγκαστικός νόμος της χούντας, να ξεμπερδεύουμε, ότι μέσα στο καλοκαίρι, στο Β' Θερινό Τμήμα της Βουλής, καταθέτω εγώ σαν Κυβέρνηση νομοσχέδιο, που καταργώ τον αναγκαστικό νόμο 173. Να το κάνει αυτό στο Β' Θερινό Τμήμα. Όχι όπως έγινε τον Ιανουάριο του 1996, που έφερε πάλι πρόταση νόμου κόμμα της Αντιπολίτευσης για τους πολύτεκνους και το δημογραφικό και δηλώνει τότε ο αρμόδιος Υπουργός του ΠΑ.ΣΟ.Κ. ότι μέσα σε δύο μήνες εγώ θα φέρω νόμο. Και από το 1996 μέχρι τώρα νομίζω ότι πέρασαν καμία σαρανταπενταριά μήνες και δεν ήρθε αυτό το νομοσχέδιο. Όχι τέτοια πράγματα.

Ο Υφυπουργός να πάρει αφορμή με την κατάθεση αυτής της πρότασης νόμου, να δηλώσει ότι υπάρχουν αυτές οι πλευρές, θα βάλω τις νομικές μου υπηρεσίες να τις συμπληρώσουν και εντός τακτού χρονικού διαστήματος, εδώ είμαστε, να φέρει το δικό της νομοσχέδιο. Και η Νέα Δημοκρατία, που κατέθεσε την πρόταση νόμου και την υπογράφει, θα συμφωνούσε σε μια τέτοια ρύθμιση, ώστε όλοι μαζί να πάμε σε μια τέτοια προσέγγιση. Ιδού η Ρόδος ιδού και το πήδημα. Τα άλλα, τι ψηφίζουμε και τι δεν ψηφίζουμε, είναι κουβέντες στον αέρα. Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Ν. Κρητικός): Ο κ. Μουσταφά Μουσταφά ειδικός αγορητής του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου έχει το λόγο.

ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΜΟΥΣΤΑΦΑ: Κύριε Πρόεδρε, κύριοι συνάδελφοι, ο αναγκαστικός νόμος 173/67 ακόμα κοσμεί το νομικό οπλοστάσιο, τη νομική φαρέτρα της χώρας μας. Αυτό ισχύει επί τριάντα δύο χρόνια.

Ο νόμος αυτός ήρθε στην επικαιρότητα εξαιτίας του σχεδίου νόμου για την εξυγίανση της Ολυμπιακής Αεροπορίας και νομίζω ότι αυτή ήταν η αφορμή για να συζητηθεί σαν πρόταση νόμου του συναδέλφου της Νέας Δημοκρατίας κ. Κεφαλογιάννη στην Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων και σήμερα στο Θερινό Τμήμα της Βουλής.

Ο νόμος αυτός ψηφίστηκε από τη δικτατορία στα πλαίσια της αντεργατικής και αντιλαϊκής της πολιτικής. Και κατά τη συζήτηση στην επιτροπή ακούγοντας τον κύριο Υπουργό και στο Τμήμα ακούγοντας τον εισηγητή της Πλειοψηφίας, δόθηκαν μερικές επεξηγήσεις και έγιναν μερικές αναλύσεις. Είπαν ότι ο νόμος είναι ανενεργός, ότι έχει τροποποιηθεί, ότι θα δημιουργήσει κάποια νομικά κενά η κατάργησή του τώρα.

Θα ήθελα όμως να τονίσω ένα πράγμα. 'Εστω και η εκ παραδρομής, η από λάθος χρησιμοποίησή του, η ανάσυρσή του για ένα σοβαρό πρόβλημα, όπως είναι αυτό της Ολυμπια-

κής, αναδεικνύει την αναγκαιότητα της κατάργησης αυτού του νόμου. Για τις νομικές ανησυχίες των συναδέλφων της Συμπολίτευσης θέλω να τονίσω ότι επιτέλους πρέπει σε τακτό χρονικό ορίζοντα αυτό το χάος για τις εργασιακές σχέσεις, για τις απολύσεις, για το εφάπαξ, πρέπει να έρθει επιτέλους. Δεν μπορεί να συνεχισθεί αυτό το καθεστώς και πρέπει τάχιστα να υπάρξει εναρμόνιση της εργατικής νομοθεσίας με τις σύγχρονες εξελίξεις σαν προϊόν διαλόγου με τους εργαζόμενους. Υπάρχουν οι θέσεις του συνδικαλιστικού κινήματος, υπάρχουν οι θέσεις των εργαζομένων και να μη δίνεται η δυνατότητα για ακόμα μεγαλύτερη περικοπή των δικαιωμάτων των εργαζομένων, αλλά να επιτυγχάνεται η διεύρυνση και η εξομάλιση αυτών των δικαιωμάτων τους.

Αυτό το πράγμα πρέπει να αποτελέσει, όχι ευκαιριακό στόχο μερικές φορές και της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων αλλά και της Βουλής. Πρέπει να αποτελέσει μόνιμο στόχο της Βουλής η αφαίρεση των αντεργατικών νομοθετημάτων από τη νομοθεσία της χώρας μας και η παραπέρα εμπέδωση και κατοχύρωση των δικαιωμάτων των εργαζομένων.

Επί της αρχής συμφωνούμε με την κατάργηση του αναγκαστικού νόμου 173/67 και ζητάμε μία ρητή δέσμευση από την πλευρά του Υπουργείου και της Κυβέρνησης για να γίνει επιτέλους μία συζήτηση για τα ζητήματα αυτά, ώστε να βρουν τη λύση τους τα χρονίζοντα προβλήματα. Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Ν. Κρητικός): Ο Πρόεδρος της Δημοκρατικού Κοινωνικού Κινήματος κ. Τσοβόλας ορίζει ειδικό αγορητή του κόμματός του το Βουλευτή κ. Γεώργιο Ρόκο, ο οποίος έχει και το λόγο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΟΚΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, συνεχίζει ένα παιχνίδι σ' αυτήν την Αίθουσα. Κάθε φορά που ένα κόμμα είναι στην Αντιπολίτευση ξεχνάει το παρελθόν του και όταν προσδιορίζει το μέλλον του, αυτοαναιρείται όταν έρχεται στην εξουσία. Ένα κόμμα όταν είναι στην εξουσία σαν δειλή παρθένα αντιμετωπίζει τις προτάσεις της Αντιπολίτευσης, όταν ακόμα αναγνωρίζει και το δίκαιο.

Και επί τω προκειμένω το δίκαιο το έχει αναγνωρίσει και με τον εισηγητή αλλά και με τον Υπουργό Εργασίας, τον κ. Παπαϊωάννου, στη συζήτηση που έγινε στην επιτροπή.

Η ίδια η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι αυτός ο νόμος είναι αδραντοποιημένος, δεν έχει αξιοποιηθεί και δεν αξιοποιείται. Όμως, όταν πήγε να το κάνει -και αν δεν υπήρχαν αντιδράσεις, θα το είχε κάνει- εκ παραδρομής του συντάκτη του νομοσχεδίου για την Ολυμπιακή, θέλησε να το περάσει. Ενώ έτσι έχουν τα πράγματα, δεν τολμά το ίδιο να το καταργήσει. Τι σημαίνει αυτό: Σημαίνει ότι το διατηρεί σαν δαμόκλεια σπάθη στην ολοκλήρωση της συγκεκριμένης της πολιτικής. Τι τομείς αφορά: Αφορά τις ΔΕΚΟ. Ποια είναι η εξέλιξη στις ΔΕΚΟ: Η ιδιωτικοποίηση. Ποια είναι η κατατεθειμένη λογική σήμερα της Κυβέρνησης, όπως αυτή ελέγχθη διά του εισηγητού της: Ότι πρέπει, αφού αλλάξει το καθεστώς αυτών των επιχειρήσεων, γίνονται πια ιδιωτικές, να τις αντιμετωπίσουμε και με τη λογική της ιδιωτικής οικονομίας, της κερδοφορίας, όπως ακριβώς είπε ο κ. Βλασσόπουλος και σας διαβάζω από τα Πρακτικά: "Για τις επιχειρήσεις που έχει αποκοπεί ο οικονομικός δεσμός με το κράτος, καθώς και για όσες επιχειρήσεις ή οργανισμούς επιδιώκουν τη λειτουργία με μοναδικό τους στόχο το κέρδος, οι αποζημιώσεις στις περιπτώσεις αυτές θα πρέπει να είναι οι ίδιες με αυτές του ιδιωτικού τομέα". Τα λέει όλα δηλαδή. Λέει ότι έχει ένα συγκεκριμένο στόχο, της πλήρους ιδιωτικοποίησης και όσον αφορά τις αποζημιώσεις, τις αποδοχές, τα ασφαλιστικά ζητήματα κλπ. Είμαστε σ' αυτήν τη φάση.

Θα μου πείτε, θα έχει το θράσος -γιατί περί θράσους πρόκειται- να αξιοποιήσει ευθέως τις διατάξεις του α.ν. 175; Ασφαλώς όχι. Θα το κρατάει όμως σαν δαμόκλεια σπάθη για να εκβιάζει κάθε φορά όταν θέλει να συζητάει με το εργατικό κίνημα, ακόμα και αν θα το κάνει με παλιούς, ιστορικούς εκπροσώπους του εργατικού κινήματος και εννοώ ασφαλώς τον κύριο Υπουργό, που παρακολουθεί σήμερα τη συζήτηση.

Ισχυρίζεται η Κυβέρνηση ότι δεν λειτουργεί, διότι οι μέχρι σήμερα

απολύσεις έγιναν με το ν. 1876/90. Ποια είναι η μοναδική δικαιολογία; Ότι δημιουργείται νομοθετικό κενό. Δεν το βλέπω να δημιουργείται, αν και δεν είμαι από εκείνους που μπορούν να αναλύσουν εύκολα τα νομικά και να επικαλεσθούν τη σειρά των νόμων, όπως έκανε ο κ. Βλασσόπουλος. Αλλά, αν διαβάσω το νόμο αυτόν, διαπιστώνω ότι είναι συγκεκριμένος και αναφέρεται σε συγκεκριμένα θέματα, στην αποζημίωση κυρίως. Αν πάψει να ισχύει, δεν δημιουργεί καμία διάσταση και καλύπτεται από τους επόμενους νόμους. Ποιο θα είναι το κενό; Κανένα κενό δεν θα υπάρχει.

Απλώς θέλει να τον διατηρεί εκβιαστικά για το εργατικό κίνημα. Αυτή είναι η αλήθεια. Γιατί, αν δεχόμουν το γεγονός ότι τον κρατά για να τον φέρει σε μια επόμενη συζήτηση η Κυβέρνηση για να τον καταργήσει, θα πίστευα ότι είναι διατεθειμένη κάπου να τον αλλάξει. Αλλά δεν είναι αποφασισμένοι οι κυβερνώντες να τον αλλάξουν. Αυτό έχει σημασία.

Αν περιμένουμε από τον τελευταίο νόμο που σήμερα εφαρμόζεται, του '90 άλλη μία δεκαετία και πάμε στα είκοσι χρόνια, τότε δεν θα έχει νόημα και η αλλαγή. Θα έχει ολοκληρώσει την πλήρη ιδιωτικοποίηση, θα έχει βάλει στο "λουκί" τα πράγματα, όπως θέλει να τα βάλει, κατ' εντολήν συγκεκριμένων σήμερα διατάξεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, θα έχει πλήρως ευθυγραμμιστεί, δεν θα έχει επιτρέψει στο εργατικό κίνημα της χώρας μας να έχει τη δική του πάλη και τους δικούς του αγώνες με αποδοτικότητα, θα το έχει "τακίσει" κοινώς κι έτσι θα είναι ένας πιστός υπηρέτης του νεοφιλελευθερισμού, που σήμερα κυριαρχεί ανά τον κόσμο.

Δεν υπάρχει καμία δικαιολογία για να μην αποσυρθεί ο νόμος, παρά μόνον μία, το ότι η Κυβέρνηση έχει άλλους στόχους και άλλους σκοπούς. Όλα τα υπόλοιπα είναι εκ του πονηρού. Είτε σήμερα τον αλλάξει είτε αύριο είτε μεθαύριο είτε με πρωτοβουλία της Αντιπολίτευσης είτε με δική της πρωτοβουλία, δεν θα έχει αποκρύψει στην πραγματικότητα αυτήν την αντεργατική πολιτική, την οποία εφαρμόζει σε όλα τα επίπεδα και όχι μόνο σ' αυτό.

Ασφαλώς και στηρίζουμε την πρόταση νόμου για τους τύπους, γιατί έτσι κι αλλιώς και η Αντιπολίτευση έχει τις δικές της ευθύνες για το παρελθόν της, έχει τους δικούς της στόχους και είμαι σίγουρος ότι και αυτή με τη σειρά της θα ολοκληρώσει την ίδια πολιτική, γιατί στο σύνολο η πολιτική είναι ίδια, νεοφιλελεύθερη, αντεργατική, αντιλαϊκή.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Ν. Κρητικός): Ολοκληρώθηκε και ο κύκλος των εισηγητών και των ειδικών αγορητών. Θα παρακαλούσα να μιλήσει και ένας εκ των "προσθέτως παρεμβαινόντων" ομιλητών, ο κ. Βεζδρεβάνης και μετά να απαντήσει ο κύριος Υπουργός.

ΗΛΙΑΣ ΒΕΖΔΡΕΒΑΝΗΣ: Κύριοι συνάδελφοι, θα ήθελα να δώσω στη συζήτηση μία άλλη διάσταση. Σύμφωνα με το Σύνταγμα, η νομοθετική πρωτοβουλία ανήκει στην Κυβέρνηση και στη Βουλή. Και η Κυβέρνηση μπορεί να φέρνει κάθε μέρα νομοσχέδια.....

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Ν. Κρητικός): Η σειρά στη συνταγματική διάταξη είναι διαφορετική. Προηγείται η Βουλή από την Κυβέρνηση.

ΗΛΙΑΣ ΒΕΖΔΡΕΒΑΝΗΣ: Ευχαριστώ, έχετε δίκιο. Αλλά επειδή το πρώτο έχει γίνει πολύ πολύ δεύτερο, μέχρι τελευταίο και ανύπαρκτο, γι' αυτό ακριβώς το είπα δεύτερο. Έχετε δίκιο ότι έτσι είναι η διάταξη.

Η Κυβέρνηση μπορεί να φέρνει νομοσχέδια όποτε θέλει. Η Βουλή, οι Βουλευτές μπορεί να φέρνουν όσα θέλουν, αλλά συζητείται ένα μία φορά το μήνα. Και αυτό το ένα, έχει κατά παγία τακτική την ίδια τύχη.

Έχουμε το εξής φαινόμενο σήμερα: Η Αξιωματική Αντιπολίτευση φέρνει μία πρόταση νόμου. Την τεκμηριώνει. Η τεκμηρίωση γίνεται αποδεκτή από το σύνολο των Βουλευτών της Αντιπολίτευσης διά των εκπροσώπων των. Όπως ομίλησαν πριν από λίγο όλοι οι εισηγητές και της μείζονος και της ελάσσονος Αντιπολίτευσεως.

Ο εκλεκτός και αγαπητός -και το εννοώ- συνάδελφος ο κ. Βλασσόπουλος ως εισηγητής του ΠΑ.ΣΟ.Κ. έκανε μία θαυμασία εισήγηση, αλλά το διά ταύτα του κ. Βλασσόπουλου με την

εισήγησή του διαφέρει. Εγώ θα περίμενα μετά την πράγματι εμπεριστατωμένη εισήγησή του να καταλήξει στο διά ταύτα, το οποίο δια ταύτα βγαίνει μόνο του ότι θα έπρεπε να είναι "ψηφίζουμε την πρόταση νόμου".

Λέω, λοιπόν, ότι ο κ. Βλασσόπουλος έκανε μία εμπεριστατωμένη συζήτηση που αν την άκουγε κανείς μέχρις ότου πει τι θα ψηφίσει και έβγαινε έξω από την Αίθουσα, θα έλεγε σε όποιον τον ρωτούσε για το τι είπε ο κ. Βλασσόπουλος ότι "ψηφίζει την πρόταση ο κ. Βλασσόπουλος". Το δια ταύτα δεν κατέληξε στο να συμφωνεί αγαπητέ, κύριε Βλασσόπουλε.

Τι σημαίνουν όλα αυτά; Σημαίνει ότι η Εθνική Αντιπροσωπεία αποδέχεται την πρόταση, αλλά δεν την ψηφίζει. Και είναι εδώ παράξενο να λέμε ότι είναι σωστό να λέμε ότι συμβαδίζουμε, αλλά όταν είναι η ώρα να ρίξουμε την ψήφο, να είμαστε αντίθετοι. Και τούτο διότι η Κυβέρνηση, μόνο για λόγους εγωϊστικούς, δεν αποδέχεται την πρόταση. Και αν μεν σκέπτεται να το κάνει, δεν έχει παρά να πει "η πρότασή σας θέλει κάποια βελτίωση. Σε κάποιες μέρες όμως θα φέρουμε ένα νομοσχέδιο, να την ψηφίσουμε". Δεν το κάνετε αυτό. Θα ακούσουμε και τον κύριο Υπουργό. Αλλά είναι ειλημμένη απόφαση, η θέση της Κυβερνήσεως στην συζήτηση της Διαρκούς Επιτροπής είναι δεδομένη. Και εδώ τα ίδια θα ακούσουμε, κάπως διανθισμένα διαφορετικά.

Εγώ, κύριε Πρόεδρε, θέτω ένα θέμα λειτουργίας μας, διότι δεν είναι νοητό οι Βουλευτές να θέλουν το συγκεκριμένο και επειδή η Κυβέρνηση δεν το θέλει για οποιοδήποτε λόγο, η Βουλή να μην το ψηφίζει. Τότε είναι θέμα λειτουργίας μας, είναι θέμα λαϊκής κυριαρχίας και πολλές φορές βρισκόμαστε σε δύσκολη θέση να απαντήσουμε στο λαό, ο οποίος μας λέει "μα, όλοι το θέλατε, γιατί δεν ψηφίστηκε;"

Και εγώ, κύριε Πρόεδρε, από τη μακρά παρουσία μου στην Αίθουσα αυτή γνωρίζω ότι είναι δικαίωμα της Κυβερνήσεως να νομοθετεί.

Το αναγνωρίζω αυτό το δικαίωμα στην Κυβέρνηση να νομοθετεί. Αλλά εκείνη η διάταξη του Συντάγματος που δίνει αυτήν την πρωτοβουλία και στη Βουλή δεν δίνεται τυχαία, δόθηκε για να συμπληρώνει την Κυβέρνηση. Δόθηκε για να αντιστέκεται η Εθνική Αντιπροσωπεία σε κάποιες στιγμές που η Κυβέρνηση για λόγους δικούς της δεν το θέλει.

Η διάταξη έχει ένα περιεχόμενο και στην πράξη, όπως θα ξέρετε, κύριε Πρόεδρε, από το 1974 μέχρι τώρα περίπου τέσσερις προτάσεις νόμων πέρασαν και αυτές επουσιώδεις χωρίς πρακτικό αποτέλεσμα για τον ελληνικό λαό.

Αυτήν την παράμετρο στη συζήτησή μας ήθελα να θέσω, κύριε Πρόεδρε, και δεν ξέρω τι πρέπει να κάνει η Βουλή, γιατί αν αυτήν την ώρα θέταμε θέμα ονομαστικής ψηφοφορίας -δεν θα το κάναμε- είναι τελευταία μέρα του Τμήματος αυτού και δεν είμαστε για τέτοια. Αν όμως το κάναμε θα φέρναμε σε πολύ δύσκολη θέση, κύριε Υπουργέ, τους συναδέλφους μας Βουλευτές της παράταξής σας γιατί ολόκληρη η Αντιπολίτευση συμφωνεί ότι πρέπει να γίνει δεκτή η πρόταση. Όμως, όταν βγειτε στους διαδρόμους της Βουλής και συζητήσετε με συναδέλφους σας της κυβερνώσας παρατάξεως θα ακούσετε αυτά που λέω από αυτήν τη θέση ότι συμφωνούν.

Δεν έχω να προσθέσω τίποτα παραπάνω, πάντως θέλω να πω ότι ήταν λάθος μας γιατί στις συζητήσεις που έγιναν για την Αναθεώρηση του Συντάγματος δεν προτείναμε την κατάργηση αυτής της διατάξεως γιατί όσο υπάρχει μας προσβάλλει όλους χωρίς να μας κατοχυρώνει κανένα δικαίωμα παρ' ότι ο συνταγματικός νομοθέτης είχε το σκοπό του που έβαζε αυτήν τη διάταξη να έχει και η Βουλή δικαίωμα νομοθετικής πρωτοβουλίας. Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Ν. Κρητικός): Ο Υφυπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων κ. Χρήστος Πρωτόπαπας έχει το λόγο.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ (Υφυπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Κύριε Πρόεδρε, πραγματικά υπάρχει ανάγκη αλλαγής αυτού του νόμου. Από την αλλαγή όμως, που σημαίνει ότι βάζω κάτι στη θέση αυτού που καταργώ μέχρι την απλή βεβαιωμένη και χωρίς καμία άλλη πρόβλεψη-κατάργηση

υπάρχει μία διαφορά. Αυτό πρέπει να επισημανθεί.

Δεν καλούμαστε σήμερα να αλλάξουμε κάτι συγκεκριμένο, καλούμαστε να καταργήσουμε κάτι που ισχύει και στην ουσία να δημιουργήσουμε ένα κενό το οποίο κάθε άλλο παρά θα βοηθάει τους εργαζόμενους υπέρ των οποίων όλοι μίλησαν.

Κατ' αρχήν θέλω να τονίσω ότι σήμερα οι αποζημιώσεις δίνονται όχι με αναπροσαρμογή, όπως είπαν ορισμένοι συνάδελφοι, αλλά με ρητή αναφορά σε άρθρο της Οικουμενικής Κυβέρνησης, το άρθρο 33 του ν. 1876/90. Αυτό γιατί δικαιολογημένα άκουσα κάποιους να αναφέρονται σε έναν αναγκαστικό νόμο. Υπάρχει όμως έκτοτε εξέλιξη και οι αποζημιώσεις σήμερα δίνονται με ρητή αναφορά σε άρθρο νόμου που εψήφισε η εκλεγμένη δημοκρατικά Κυβέρνηση και συγκεκριμένα η Οικουμενική Κυβέρνηση το 1990. Το ψήφισαν όλα τα κόμματα της σημερινής Βουλής.

Όσον αφορά τη συγκεκριμένη διάταξη έχει νομιμοποιηθεί από όλες τις δημοκρατικές κυβερνήσεις με πρώτη τη Νέα Δημοκρατία με το ν. 1082/80, το ΠΑΣΟΚ με το ν. 1540/85 και όλα τα κόμματα μαζί με το ν. 1876/90. Αυτά για να αντιμετωπίσουμε τα θέματα του τύπου, δηλαδή, αν απλά υπάρχει ένας αναγκαστικός νόμος ο οποίος υπάρχει μέχρι σήμερα ή αν έχει ουσιαστικά εξελιχθεί, τροποποιηθεί και εφαρμόζεται με μία σειρά άλλες νομοθετικές παρεμβάσεις που έγιναν από δημοκρατικά εκλεγμένες κυβερνήσεις και φυσικά με πρόταση των κυβερνήσεων από το Κοινοβούλιο.

Από την άλλη πλευρά ερευνήσαμε το θέμα της συνταγματικότητας και θέμα τέτοιο δεν υπάρχει. Και δεν υπάρχει, γιατί έχει κριθεί εν τω συνόλω του από τον Άρειο Πάγο μετά την ψήφιση του νέου Συντάγματος. Υπάρχει η απόφαση του Αρείου Πάγου και μάλιστα η κατ'επανάληψη απόφαση, η οποία κρίνει ως συνταγματικές αυτές τις διατάξεις.

Θα έλεγα, λοιπόν, ότι υπάρχει θέμα ουσίας και όχι θέμα τύπου. Και ως θέμα ουσίας και όχι ως θέμα τύπου πρέπει να το αντιμετωπίσουμε.

Ποιο είναι το θέμα ουσίας; Υπάρχει μία διάταξη η οποία ρυθμίζει αναγκαστικά τις αποζημιώσεις. Η λογική ήταν να υπάρχει ένα όριο στις αποζημιώσεις, διότι αφορά το κοινωνικό σύνολο, διότι δίνονται από τον κρατικό κορβανά, διότι δίνονται από την τσέπη του πολίτη ουσιαστικά μέσω της φορολογίας. Και βέβαια ήθελε να αφήσει ο νομοθέτης -και δεν μιλάω για τη χούντα βέβαια, μιλάω για τους μετέπειτα νομοθέτες- αποζημιώσεις τις οποίες πληρώνει ουσιαστικά το κοινωνικό σύνολο μέσω του κρατικού προϋπολογισμού να είναι τελείως ελεύθερες και να αποτελούν αντικείμενο διαπραγμάτευσης όσον αφορά την έννοια δημόσιο, άρα προστασία του δημοσίου συμφέροντος προς τον οιονδήποτε. Αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο ο νομοθέτης κράτησε την ύπαρξη του πλαφόν, το οποίο βεβαίως αναπροσαρμοζόταν -δεν είναι διακόσιες σαράντα χιλιάδες (240.000) δραχμές σήμερα, είναι πολύ παραπάνω- με τις νομοθετικές παρεμβάσεις οι οποίες έγιναν έκτοτε.

Υπάρχει βέβαια μία πραγματικότητα, την οποία οφείλουμε να αναγνωρίσουμε. Ποια είναι η πραγματικότητα αυτή; Ότι έχει αλλάξει ριζικά η έννοια του δημοσίου τομέα.

Πάρα πολλές επιχειρήσεις, παραδείγματος χάρι οι τράπεζες, έχουν φύγει από το δημόσιο τομέα, λειτουργούν αυτόνομα, καθορίζουν μόνες τους τα της αμοιβής των υπαλλήλων τους, καθορίζονται μέσα από ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις και συλλογικές συμβάσεις, άρα θα πρέπει να είναι σε θέση να συμφωνούν να καθορίζουν μέσα από ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις και συμβάσεις και τα ζητήματα που αφορούν τις αποζημιώσεις του προσωπικού τους. Αυτό είναι το ένα ζητούμενο.

Το δεύτερο ζητούμενο είναι ότι και άλλες επιχειρήσεις, οι οποίες επίσης έχουν αλλάξει νομικό καθεστώς, έχουν μπει στο χρηματιστήριο, έχουν μετοχοποιηθεί, δεν λειτουργούν πια ως δημόσιο με την παραδοσιακή παλαιά έννοια, αλλά μέσα σε ανοιχτές συνθήκες ανταγωνισμού. Λειτουργούν επομένως ως νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου. Σε πολλές δε περιπτώσεις το δημόσιο δεν κατέχει παρά μόνο ένα ποσοστό μετοχών. Είναι σωστό ότι εδώ υπάρχει ανάγκη αλλαγής ουσίας. Και σ' αυτό θα συμφωνήσω. Αλλαγή ουσίας όμως η οποία

επέρχεται με ένα πλήρες νομοθέτημα και όχι απλά μόνο με μία αφαίρεση των παλαιών.

Είναι, λοιπόν, ευθύνη μας -οφείλω να το αναγνωρίσω και θα την καλύψουμε έμπρακτα στη διάρκεια αυτής της θητείας- να φέρουμε ένα νομοθέτημα, το οποίο θα καλύπτει τα νέα προβλήματα που έχουν δημιουργηθεί, θα αναπροσαρμόζει όσον αφορά το δημόσιο τις σχετικές αποζημιώσεις και βεβαίως θα απελευθερώνει αυτό το κομμάτι που χρειάζεται να απελευθερωθεί και να πάει με βάση τις συνθήκες που επικρατούν στην αγορά, άρα και των ελεύθερων συλλογικών διαπραγματεύσεων, μόνο στη διαπραγμάτευση μεταξύ εργοδότη και εργαζόμενου.

Αυτό το πλήρες νομοθέτημα θα έλθει στη Βουλή. Και είναι αναπάντως ότι με την ψήφιση ενός νέου νομοθετήματος αυτοχρόνως καταργούνται και τα παλαιά, οπότε ουσιαστικά θα υλοποιηθεί και το αίτημα των συναδέλφων από όποια πλευρά και αν το έκαναν.

Πιστεύω, λοιπόν, ότι χρειάζεται λίγη υπομονή, να μην κάνουμε το λάθος να κάνουμε μία μεμονωμένη κίνηση, η οποία θα μας οδηγήσει σε νομοθετικό κενό και μάλλον θα δημιουργήσει παρά θα λύσει προβλήματα. Ξέρουμε ότι υπάρχουν προβλήματα ουσίας και όχι τύπου. Αυτά δε τα προβλήματα ουσίας είναι σαφές, όπως και ο κ. Βλασσόπουλος πάρα πολύ σωστά είπε, ότι μέσα στο επόμενο χρονικό διάστημα θα τα λύσουμε, πρέπει να τα λύσουμε και θα τα λύσουμε.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Ν. Κρητικός): Ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας κ. Κωστόπουλος έχει το λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ: Εμείς ήλθαμε σήμερα διά του συναδέλφου του κ. Κεφαλογιάννη και ζητήσαμε την κατάργηση του αναγκαστικού νόμου 173/67. Δεν το ζητήσαμε, κύριε Υφυπουργέ, για λόγους τύπου, αλλά το ζητήσαμε για λόγους ουσίας. Χαίρομαι δε που καταλήξατε ότι πράγματι υπάρχει ουσία και ότι χρειάζεται να έλθει ένας νόμος να ρυθμίσει αυτά τα θέματα.

Η Κυβέρνησή σας, όμως, μας έχει συνηθίσει μέχρι σήμερα να μας λέει "θα". Θα σας θυμίσω την υπόσχεση την οποία δώσατε το 1997 σ' αυτήν την Αίθουσα, ότι θα ρυθμίσετε τα θέματα των πολυτέκνων και έφθασε 1999 και εξακολουθούμε να παραμένουμε στο "θα".

Συνεπώς πρέπει να σας πω ότι θα έπρεπε από τότε μέχρι σήμερα και μια και πολλά έχουν αλλάξει να έχει γίνει αυτός ο νόμος. Βρίσκεσθε στο τελευταίο εξάμηνο της κυβερνητικής σας θητείας και μας λέτε ότι πράγματι υπάρχει ουσιαστικό πρόβλημα στις αποζημιώσεις των απολυθέντων και αυτό δεν το έχουμε αντιμετωπίσει μέχρι σήμερα.

Κύριε Υφυπουργέ, είπατε ότι έχει αλλάξει το δημόσιο. Πρέπει να σας πω ότι ελάχιστα έχουν αλλάξει στο δημόσιο. Παρά το ότι ενστερνιστήκατε ορισμένες απόψεις του δικού μας προγράμματος, εν τούτοις στην υλοποίησή δεν έχετε κάνει παραπάνω από 5% ή 10%. Συνεπώς δεν έχει αλλάξει το δημόσιο, είναι το ίδιο. Πιθανόν να έχουν αλλάξει με διάφορους νόμους οι αποζημιώσεις των απολυομένων. Πιθανόν να έχουν νομιμοποιηθεί, όπως λέτε, και μου αναφέρατε δύο νόμους και της Νέας Δημοκρατίας, το ν.1082/80 και το ν.1540/85 και το ν.1896/90 της Οικουμενικής Κυβέρνησης ότι ο αναγκαστικός αυτός νόμος έχει διαφοροποιηθεί. Γιατί όμως εσείς πρώτη φορά σαν Κυβέρνηση και καμία άλλη μέχρι σήμερα αναφέρατε για πρώτη φορά το νόμο αυτό στο νόμο περί εξυγίανσης της Ολυμπιακής Αεροπορίας. Τι εξυτηρετούσε;

'Όταν υπήρχε ο πρώτος νόμος της εξυγίανσης το 1994 δεν ανεφέρθη κάτι τέτοιο. Μάλιστα, κάναμε ειδική διάταξη για αποζημιώσεις των απολυομένων και πληρώσαμε και τότε έντεκα δισεκατομμύρια (11.000.000.000) δραχμές. Γιατί τότε δεν τον αναφέρατε και τον αναφέρατε στον περσινό νόμο;

Συνεπώς εκείνο που έχω να πω, κύριε Υπουργέ, είναι ότι χαίρομαστε διότι δέχεσθε ότι υπάρχει ουσιαστικό θέμα. Λυτούμαστε διότι το ουσιαστικό αυτό θέμα δεν το αντιμετωπίζετε με την κατάργηση αυτού του νόμου και ισχυρίζεσθε ότι θα υπάρξει κενό. Αφού όπως λέτε μέχρι σήμερα ουσία δεν υπάρχει και κενό δεν υπάρχει γιατί, λοιπόν, θα υπάρχει κενό ουσίας εάν καταργήσετε

αυτόν τον νόμο και τύποις;

Νομίζω ότι με μια καλύτερη επεξεργασία θα μπορούσατε να μας προλάβετε και να μας πείτε ότι κύριοι ναι, αυτόν τον νόμο τον καταργούμε με μία τροπολογία και αντιμετωπίζουμε και κάποια θέματα ουσίας. Τέτοιο πράγμα δεν είδαμε. Το μόνο που κάνατε μέχρι σήμερα είναι, κόλαφος ό,τι φέραμε εμείς για οποιονδήποτε λόγο. Για κανένα λόγο δε φέραμε. Ο συνάδελφος, κ. Κεφαλογιάννης ασχολείται με θεσμικά θέματα, το έπιασε την ώρα που κατετέθη το νομοσχέδιο για την Ολυμπιακή Αεροπορία και αυτομάτως την ίδια ώρα κατέθεσε αντί τροπολογίας, αντί ερώτησης μια πρόταση νόμου για κατάργηση αυτού του αναγκαστικού νόμου.

Πρέπει να πω τελειώνοντας ότι τα θέματα των εργαζομένων προσπάθησαν να τα εκμεταλλευτούν και κυρίως η δική σας Κυβέρνηση ότι οι εργαζόμενοι ήταν εκείνοι οι οποίοι ήταν θέμα δικό σας και ότι η δική σας κυβέρνηση ήταν η μόνη που είχε κοινωνική ευαισθησία. Σας απαντώ ότι σήμερα η δική σας Κυβέρνηση που διά λόγων μόνο κάλυπτε την κοινωνική ευαισθησία κατέστησε τον εργαζόμενο δυστυχή. Δε μιλάω για εκείνους που είναι άνεργος. Αυτός πλέον δεν έχει μέλλον σε τούτο τον τόπο τουλάχιστον με τη δική σας Κυβέρνηση. Μιλάω για το νυν εργαζόμενο. Και αυξήσεις δεν του δώσατε μέχρι σήμερα, τα τελευταία χρόνια είναι μηδενικές, και τον φορολογήσατε κατά κόρον και κάνατε προέσπαση της φορολογίας και είδε το εισόδημά του να μειώνεται. Είδα λογαριασμούς μισθοδοσίας μισθωτών και συνταξιούχων να έχουν μειωμένη απόδοση, μειωμένο εισόδημα τους τελευταίους μήνες. Δηλαδή, τι κάνατε σαν Κυβέρνηση; Το μόνο που σας ενδιαφέρει σ'αυτόν τον τόπο, είναι πώς θα γεμίσετε κάποια ταμεία για να εξασφαλίσετε κάποιους δείκτες και κυρίως ονομαστικούς; Δεν σας ενδιαφέρει, κύριε Υφυπουργέ, τι γίνεται με τον εργαζόμενο και το συνταξιούχο;

'Ενα, λοιπόν, από τα μέτρα προσφοράς ήταν και τούτος εδώ ο νόμος τον οποίο, επαναλαμβάνω, χαίρομαι που ουσία τον δέχεσθε και λυπάμαι διότι τύποις δεν τον αποδέχεσθε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Ν. Κρητικός): Ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος, κ. Σφυρίου, έχει το λόγο.

ΚΟΣΜΑΣ ΣΦΥΡΙΟΥ: Κύριε Πρόεδρε, περίμενα, δεν διαφεύσθηκα δυστυχώς ότι ακόμη μια φορά στο Κοινοβούλιο θα έχαναν το νόημα οι λέξεις, με τον τρόπο που εκφέρετο ο πολιτικός λόγος της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης.

(Στο σημείο αυτό, την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής, κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΓΟΥΡΙΔΗΣ)

Εκείνη η παράταξη που κυβέρνησε μέχρι το τέλος του 1993 -και που χρόνο με το χρόνο, με την εισοδηματική πολιτική που ακολουθούσε, (με μηδενικές αυξήσεις στους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους ή με ποσοστά αυξήσεων του 1%, του 2%, όταν ο πληθωρισμός έτρεχε αρχίζοντας από το 20% μέχρι και 14,5% το χρόνο)- αφού απομείωσε σημαντικά την αγοραστική δύναμη των εργαζομένων, έρχεται σήμερα με βερμπαλισμούς, σαν και αυτούς που ακούσαμε προηγουμένως από τον κ. Κωστόπουλο ότι η σημερινή Κυβέρνηση κατέστησε φτωχότερους εργαζόμενους, όταν είναι σαφές ότι η εισοδηματική πολιτική που ακολουθήθηκε πολλές φορές επικρίθηκε από τη Νέα Δημοκρατία και ειδικότερα από τον επίτιμο πρόεδρο της Νέας Δημοκρατίας κ. Μητσotάκη ότι ήταν περισσότερο απλόχερη από ό,τι θα έπρεπε και ότι αυτό είχε επιπτώσεις στο ρυθμό με τον οποίο κινήθηκε η χώρα μας για την ένταξη στην ΟΝΕ. Δηλαδή αντιφάσκει η Αξιωματική Αντιπολίτευση και μέσα στις αντιφάσεις της, μία λέει την αλήθεια και μία προσπαθεί να δημαγωγήσει και να δημιουργεί εντυπώσεις.

Καταλαβαίνουμε και κατανοούμε τη στάση που τηρεί και για ποιο λόγο εκφέρεται έτσι ο πολιτικός λόγος της Νέας Δημοκρατίας. Δεν μας εκπλήσσει είναι αναμενόμενο. Το αντιπαρέρχομαι και δεν θα μείνω περισσότερο σε αυτό.

Η ουσία του θέματος βρίσκεται σε κάτι που είδα ότι συμφωνούν όλα τα πολιτικά κόμματα: να έρθει νομοθέτημα - και μάλιστα χαρακτηρίστηκε από την πλευρά της Κυβέρνησης,

του παριστάμενου Υπουργού, ως πλήρες νομοθέτημα- που να καλύπτει όλο το φάσμα των επιχειρήσεων του ευρύτερου δημόσιου τομέα, είτε έχουν παραμείνει με το δημόσιο χαρακτήρα τον παραδοσιακό που γνωρίζαμε είτε έχουν πάρει σήμερα, τα τελευταία δέκα χρόνια τουλάχιστον, άλλη νομική υπόσταση, άλλες νομικές μορφές και άλλη σύνθεση σε ό,τι αφορά το μετοχικό κεφάλαιο, στο οποίο συμμετέχει είτε κατά πλειοψηφία, είτε ακόμη και με μειοψηφικό πακέτο, το ελληνικό δημόσιο. Είναι ευρύ το φάσμα. Η ανάγκη να υπάρξει πλήρες νομοθέτημα νομίζω ότι προέκυψε από τις τοποθετήσεις όλων των κομμάτων της Βουλής, αλλά ιδιαίτερα και με τη δέσμευση που ανέλαβε η Κυβέρνηση δια του παριστάμενου Υπουργού. Αυτή είναι η ουσία. Και επειδή θέλω να πιστεύω ότι την ουσία ήθελε να υπηρετήσει η πρόταση νόμου που κατατέθηκε και όχι να δημιουργήσει εντυπώσεις, πιστεύω ότι τουλάχιστον στις δευτερολογίες να εκφράσουν τα κόμματα την ικανοποίησή τους για τη δέσμευση που ανέλαβε ο Υπουργός ότι μέσα σ' αυτήν τη θητεία της Κυβέρνησης θα έρθει το συγκεκριμένο πλήρες νομοθέτημα, για να καλύψει την ουσία του προβλήματος και να μην ψηφίσει την πρόταση νόμου το Εθνικό Κοινοβούλιο, κάνοντας μια κίνηση η οποία πολιτικά κάτι θα σηματοδοτεί.

Όμως η κατάργηση των διατάξεων του αναγκαστικού νόμου 173/67, χωρίς το νέο νομοθέτημα δεν πρόκειται να υπηρετήσει τον εργαζόμενο, αντίθετα θα δημιουργήσει πάρα πολλά κενά. Και όσο πιο γρήγορα γίνει αυτό, τόσο πιο γρήγορα θα επέλθει και η κατάργηση του αναγκαστικού νόμου 173/67. Δεν χρειάζεται, νομίζω, πάνω σε αυτό περαιτέρω συζήτηση, παρά μόνο να δούμε να γίνεται πράξη αυτό που ο Υπουργός τόνισε πριν από λίγο. Νομίζω ότι αποτελεί μία επίσημη δέσμευση απέναντι στη Βουλή και θα τιμήσει αυτήν τη δέσμευση που ανέλαβε ο Υπουργός η σημερινή Κυβέρνηση σε αυτήν τη θητεία.

Πρέπει όμως να σημειώσω ότι τα κόμματα που τοποθετήθηκαν εκ μέρους της Αντιπολίτευσης γύρω από αυτό το θέμα σήμερα είχαν την ευκαιρία να καταργήσουν τον αναγκαστικό νόμο 173/67 και δεν το έπραξαν. Όταν ενίεντο, υποτίθεται, η αποχουντοποίηση επτά ολόκληρα χρόνια μετά το 1974 δεν είχε την ευκαιρία η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας να το κάνει; Δεν το έκανε. Δεν το έκανε και η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ άλλα επτά χρόνια. Όταν έγινε η συγκυβέρνηση του τότε ενιαίου συνασπισμού με τη Νέα Δημοκρατία -που στο κυβερνητικό του πλαίσιο είχαν συμφωνήσει ότι θα έφερναν και ορισμένες διατάξεις που αφορούσαν την κύρωση διεθνών συμβάσεων εργασίας κλπ. ότι δηλαδή θα παρενέβαιναν και στα εργασιακά ζητήματα της χώρας- ούτε τότε καταργήθηκαν οι διατάξεις του αναγκαστικού νόμου 173/67.

Όταν από την Οικουμενική Κυβέρνηση ψηφίστηκε ο νόμος 1876/90, ούτε τότε καταργήθηκαν πλήρως όλες οι διατάξεις του νόμου 173. Επομένως, πρέπει να ομολογήσουμε ότι όλα τα κόμματα έχουν μία ευθύνη (και κυρίως τα δύο μεγαλύτερα και η Νέα Δημοκρατία φυσικά) για τη μη κατάργηση αυτών των διατάξεων.

Μπορούμε να συνομολογήσουμε ότι εκφράζει το σύνολο της Βουλής, την ευαισθησία που απαιτείται, έστω ύστερα από τόσα χρόνια που δεν αναλήφθηκε η νομοθετική πρωτοβουλία, όλοι μαζί, Βουλή και Κυβέρνηση, θα πρέπει να τιμήσουν τη δέσμευση που ανέλαβε ο Υπουργός, φέρνοντας με νομοθετική πρωτοβουλία, που έχει από το Σύνταγμα η Κυβέρνηση, το πλήρες νομοθέτημα στους προσεχείς μήνες, στα πλαίσια αυτής της κυβερνητικής θητείας, ώστε να μπορέσουμε να ψηφίσουμε έναν καινούριο νόμο, καταργώντας πλήρως και τα υπολείμματα που έμειναν από το νόμο 173, έστω και αν πολλές από τις διατάξεις μέχρι τώρα έχουν τροποποιηθεί. Όμως, πράγματι πρέπει και τα υπολείμματα να καταργηθούν.

Ο τρόπος, νομίζω ότι είναι αυτός στον οποίο καταλήξαμε μετά από τη δέσμευση που ανέλαβε η Κυβέρνηση. Η περαιτέρω συζήτηση θα ανακυκλώσει ενδεχομένως κάποιες απόψεις για λόγους εντυπώσεων. Δεν θα υπηρετήσει όμως την ουσία του θέματος καθόλου.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουρίδης): Οι Υπουργοί Υγείας και Πρόνοιας, Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης,

Εθνικής Άμυνας, Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών, Ανάπτυξης, Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων, Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, Δικαιοσύνης και Εμπορικής Ναυτιλίας, κατέθεσαν σχέδιο νόμου: "Μεταμοσχεύσεις ανθρωπίνων ιστών και οργάνων και άλλες διατάξεις".

Παραπέμπεται στην αρμόδια Διαρκή Επιτροπή.

Ο κ. Κωστόπουλος έχει το λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Β. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ (Ε' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Ύστερα από την παρέμβαση του κυρίου Υφυπουργού γεννήθηκε ένα ερώτημα με ιδιαίτερη σημασία, κατά τη γνώμη μου. Ο κύριος Υπουργός δήλωσε ότι στην παρούσα θητεία της Κυβέρνησης θα φέρει ένα ολοκληρωμένο νομοθέτημα, που θα καταπιάνεται μ'αυτά τα ζητήματα και θα διορθώνει κάποια πράγματα.

Κατά την ομιλία του γύρω απ'αυτό το θέμα, μίλησε και για τις ελεύθερες συλλογικές συμβάσεις, δηλαδή, γι'αυτό το καθεστώς και ενέταξε αυτό το νομοθέτημα, έτσι κατάλαβα, μέσα σ' αυτήν τη λογική. Θα ήθελα, επομένως, να κάνω τις εξής παρατηρήσεις, για να είμαι εντάξει εγώ απέναντι και στον κόσμο και στην ιστορία, θα έλεγα, αν δεν έχει αυτό την έννοια της υπερβολής.

Δεν χωρά καμία αμφιβολία ότι είμαστε φανατικοί υποστηρικτές των ελεύθερων συλλογικών διαπραγματεύσεων, της σύναψης ελεύθερων συλλογικών συμβάσεων. Αυτή είναι η άποψή μας, το γνωρίζει ο καθένας, παρά τις δυσκολίες και τα κενά που μπορεί να υπάρχουν σ'αυτό το σύστημα.

Όμως, την ίδια στιγμή υποστηρίζουμε ότι υπάρχουν και όρια μέσα στα οποία κινείται η διαπραγμάτευση και η σύναψη συλλογικών συμβάσεων. Δεν μπορούμε, δηλαδή να δεχθούμε λογικές, που λένε ότι ο νόμος που έχει καθιερώσει το οκτάωρο -αν και η Κυβέρνηση το έχει καταργήσει δηλαδή, αλλά τέλος πάντων, σας λέω ποια είναι η αντίληψη- και το σαρανταοκτάωρο την εβδομάδα, καταργείται και εντάσσεται το πλέγμα των ωρών απασχόλησης στην ελεύθερη σύναψη συλλογικών συμβάσεων και στις διαπραγματεύσεις με τους εργοδότες.

Μπορεί να υπάρξουν περιπτώσεις, που εργάτες να πετύχουν ώρες εργασίας κάτω από τις οκτώ. Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις που δεν θα συμβεί κάτι τέτοιο και επομένως ανατρέπεται όλο το θεσμικό πλαίσιο των εργασιακών σχέσεων στην ουσία, αφού οι ώρες απασχόλησης κατατεμαχίζονται, θρυμματίζονται.

Κάτι ανάλογο ισχύει και για το ζήτημα που κουβενιάζουμε. Μπορεί να μπηκε...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ (Υφυπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Δεν έθεσα θέμα νόμου 2112.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Β. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ (Ε' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Μήπως προκύπτει, λέω γιατί μπορεί Όλοι το ξέρουμε, με πρωτοβουλίες της Κυβέρνησης οργανισμοί κοινής ωφέλειας έχουν ενταχθεί σε ένα άλλο οικονομικό πλαίσιο σήμερα, αυτό που παλαιότερα ενάντια στη Νέα Δημοκρατία υποστήριζε ότι θα φέρει θεσμικό επενδυτή στον ΟΤΕ, όχι στρατηγικό που έλεγε η Νέα Δημοκρατία. Έχωσε τον ΟΤΕ στο χρηματιστήριο, πάμε στο πακέτο μετοχών που θα το πάρουν κάποιοι, ιδιωτικοποιείται ο ΟΤΕ και τώρα έφθασε να ιδιωτικοποιείται μεγάλο πακέτο μετοχών. Πάμε, συνεπώς, στη λογική της ελεύθερης συλλογικής διαπραγμάτευσης, δεν με ενδιαφέρει το εφάπαξ, δεν με ενδιαφέρουν οι αποζημιώσεις, κάντε τα κουμάντα σας.

Αν δεν έκανα αυτήν την διευκρίνιση και σε αυτήν την διευκρίνιση δεν έδινε απάντηση ο Υφυπουργός Εργασίας έμενε κενό και αύριο το πρωί που θα έρχονταν το νομοσχέδιο της Κυβέρνησης, θα μου έλεγε ένας απλός εργάτης "Δεν τον άκουγες τον κ. Πρωτόπαπα που είπε ότι θα φέρει νόμο που θα μας αλλάξει τον αδόξαστο; Γιατί δεν πήρες το λόγο;"

Είχα αυτήν την υποχρέωση. Κάντε τις διευκρινήσεις σας. Υπάρχουν και όρια, κύριε Υφυπουργέ, στις ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις, υπάρχουν και όρια στις παραβιάσεις των νόμων.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, το λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ορίστε, κύριε Βλασσόπουλε.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, νομίζω πως το θέμα έχει εξαντληθεί. Τα επιχειρήματα απ' όλες τις πλευρές υπήρξαν πειστικά. Βέβαια ακολουθώντας διαφορετικό δρόμο από το δρόμο που ακολούθησε ο συνάδελφος και φίλος κ. Βεζδρεβάνης πιστεύω ότι απεδείχθη σ' αυτήν την Αίθουσα, μετά τη συζήτηση που έγινε, πως η κατάργηση του α.ν. 173/67 θα δημιουργήσει πράγματι νομοθετικό κενό.

Μετά τη διαβεβαίωση και τη δήλωση που έκανε ο Υπουργός -και δεν εσύρθη ο Υπουργός να κάνει αυτήν τη δήλωση αλλά κατενόησε πως το πρόβλημα είναι υπαρκτό- νομίζω πως δεν χρειάζεται να πει κανείς περισσότερα.

Η κατάργηση του α.ν. 173/67 πράγματι θα δημιουργήσει νομοθετικό κενό. Χρειάζεται μια νέα σύγχρονη νομοθετική ρύθμιση που θα είναι προϊόν συναινέσεως των εμπλεκόμενων και βεβαίως θα αντιμετωπίζει τη σύγχρονη πραγματικότητα, όπως έχει υπάρξει στον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Βεβαίως μια νομοθετική ρύθμιση που δεν θα διακρίνεται από στατικές διατάξεις σε ό,τι αφορά το ύψος της αποζημίωσης αλλά θα προβλέπει την εξέλιξη και την αντικειμενική αναπροσαρμογή της.

Δεν θέλω να πω τίποτε άλλο. Είμαι απόλυτα ικανοποιημένος από τη στιγμή που ο Υπουργός με τη δήλωσή του έχει καλύψει όχι μόνο εμάς, αλλά προτίθεται να καλύψει το πρόγραμμα υπάρχον νομοθετικό κενό, στο θέμα των αποζημιώσεων των εργαζομένων στον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Ευχαριστώ.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, το λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ορίστε, κύριε Κεφαλογιάννη, έχετε το λόγο.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, και από τις τοποθετήσεις των συναδέλφων Βουλευτών, των εισηγητών, των Κοινοβουλευτικών Εκπροσώπων, αλλά και την τοποθέτηση του Υπουργού και στην Επιτροπή την τοποθέτηση του Υφυπουργού Εργασίας, νομίζω ότι κάπου προσεγγίζουμε. Και προσεγγίζουμε και όσον αφορά την ουσία του θέματος και όσον αφορά τον τύπο.

Αναγνωρίσατε το πρόβλημα και εσείς, όπως το αναγνώρισε και στην Επιτροπή ο Υπουργός κ. Παπαϊωάννου. Διαβάζω από τα πρακτικά της Επιτροπής. Ο Υπουργός είπε ότι "η ουσία είναι ότι υπάρχει πρόβλημα, αλλά δεν είναι εύκολη η αντιμετώπισή του με μια μονοκονδυλιά". Αναγνωρίζει επίσης την ύπαρξη των μεγάλων ανισοτήτων και μας λέει παρακάτω ότι "καλούμαστε με την εφαρμογή αυτού εδώ", δηλαδή της πρότασης νόμου, "να μιλήσουμε για το σύνολο των στρεβλώσεων της ανάπτυξης, της ελληνικής οικονομίας".

Κάνει και την αυτοκριτική του, ρίχνοντας τις ευθύνες στους συντάκτες του νομοσχεδίου για την εξυγίανση της Ολυμπιακής Αεροπορίας, αλλά εδώ πρέπει να θυμηθούμε αυτό που μας έλεγαν οι γονείς μας, να προσέχουμε πού βάζουμε την υπογραφή μας, γιατί το νομοσχέδιο για την εξυγίανση της Ο.Α. φέρει σειρά υπογραφών από συναδέλφους σας Υπουργούς και δεν είναι, αν θέλετε, σωστό να νομοθετεί μία κυβέρνηση, το νομοθέτημα να φέρει τόσες υπογραφές Υπουργών και στο τέλος να ρίχνονται οι ευθύνες στους υπηρεσιακούς παράγοντες. Όταν αναφέρεστε σε νόμο της χούντας σημαίνει ότι νομοθετείτε εκ του προχείρου και πολύ περισσότερο σε ευαίσθητα θέματα, όπως είναι οι απολύσεις των εργαζομένων.

Τα ερωτήματα, όμως, παραμένουν και παρά την τοποθέτησή σας και καλείσθε να δώσετε μία σαφή απάντηση.

Πρώτον, θα αυξήσετε άμεσα το ποσό της αποζημίωσης; Έχει να αναπροσαρμοσθεί από το 1985. Αναφέρθηκε και ο Κοινοβουλευτικός σας Εκπρόσωπος και εσείς ο ίδιος στους διάφορους νόμους από το 1974 μέχρι σήμερα. Στο νόμο της Οικουμενικής, στο νόμο του Π.Α.Σ.Ο.Κ. το 1985, στο νόμο της Νέας Δημοκρατίας το 1980 κ.ο.κ. Είναι δέκα έως είκοσι φορές επάνω ο τιμάρθμος από τότε. Θα κάνετε αναπροσαρμογή;

Δεύτερον, ένα θέμα που σας το ανέπτυξε και ο κ. Κωστόπουλος. Δεσμεύεστε να αρχίσετε αυτόν το διάλογο και τότε θα αρχίσει αυτός ο διάλογος; Αν θέλουμε να δημιουργήσουμε μια καλή παράδοση στο Κοινοβούλιο, θα πρέπει σήμερα να πείτε -και εμείς θα συμφωνήσουμε- ότι από αύριο, σε μια εβδομάδα, μετά τις διακοπές, ανοίγεται αυτόν το διάλογο. Να καλέσετε τους εκπροσώπους των κομμάτων στο Υπουργείο σας και με ένα συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα μέσα σ' αυτόν το χρόνο, να έρθει αυτή η πρόταση. Τότε θα πούμε ότι συμφωνούμε και ότι αυτή η πρόταση δεν κατατέθηκε για να ψέξει την Κυβέρνηση. Εμείς θα δεχθούμε την αυτοκριτική σας, η συζήτηση καλώς έγινε και πιστεύω κάπου θα καταλήξουμε.

Απαντήστε μας, λοιπόν, συγκεκριμένα γι' αυτά τα δύο θέματα. Πρώτον, αν θα αυξήσετε άμεσα το ποσοστό της αποζημίωσης και δεύτερον αν θα αρχίσει άμεσα ο διάλογος με τα κόμματα και τους άλλους φορείς, για να καταλήξουμε μέσα σ' αυτόν το χρόνο σε ένα συγκεκριμένο νομοθέτημα. Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ορίστε, κύριε Υπουργέ, έχετε το λόγο.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ (Υφυπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Κύριε Πρόεδρε, για να λήξει η συζήτηση, θέλω να επισημάνω ότι είναι πάρα πολύ σημαντικό ότι ο κ. Κεφαλογιάννης κατάλαβε ότι με την απλή ψήφιση του νόμου που υπέβαλε και τη δημιουργία νομοθετικού κενού, δεν λύνεται το πρόβλημα.

Χαίρομαι, διότι πραγματικά, όπως φάνηκε από τη δευτερολογία σας, ουσιαστικά κατανοείτε αυτό το οποίο κατά την ομιλία μου επεσήμανα. Ότι δεν λύνεται το θέμα με δημιουργία νομοθετικού κενού ότι δεν λύνεται με καταργήσεις, αλλά λύνεται με οργανωμένη αντικατάσταση, η οποία βεβαίως κατά την πάγια πρακτική, επιφέρει την κατάργηση του παλαιού. Αυτό είναι, λοιπόν, αυτό που έχουμε να κάνουμε. Συμφωνώ μαζί σας και συμφωνώ με τη δευτερολογία σας, η οποία αναίρει την πρωτολογία σας, βεβαίως.

Αυτό ακριβώς θα κάνουμε. Είναι σαφές ότι έχουμε μπροστά μας κάποιους μήνες, ένα χρόνο περίπου διακυβέρνησης της χώρας ακόμη, μέσα σ' αυτό το χρονικό διάστημα, θα έχει λυθεί το πρόβλημα. Το τόνισε και ο κ. Παπαϊωάννου στην επιτροπή, το τόνισα και εγώ σήμερα εδώ, δεσμεύομαι και για την ύπαρξη του διαλόγου τον οποίο προτείνετε μέσα στις προθεσμίες, τις οποίες έχουμε από την κοινοβουλευτική μας θητεία.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Πότε;

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ (Υφυπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Μέσα στις προθεσμίες τις οποίες έχουμε από την κοινοβουλευτική μας θητεία, η οποία όπως γνωρίζετε έχει ακόμη ένα συγκεκριμένο χρόνο, για να ολοκληρωθεί. Μέσα σ' αυτόν το χρόνο, λοιπόν, θα έχει επιλυθεί το πρόβλημα.

Όσον αφορά το θέμα του διαλόγου, σαφώς δεν έχουμε πρόθεση να αιφνιδιάσουμε κανέναν, δεν έχουμε πρόθεση να κρύψουμε τίποτε από κανέναν, χρειάζεται μία συγκεκριμένη δουλειά. Έχουν αλλάξει πάρα πολλά πράγματα από τότε που έγιναν αυτές οι ρυθμίσεις, έχει αλλάξει η έννοια δημόσιο και δημόσια επιχείρηση από τότε που έγιναν αυτές οι ρυθμίσεις.

Δεν θα κάνω λάθος, ούτε θέλω να πω ψέματα στο Κοινοβούλιο ούτε να κρύψω ότι αυτή η δουλειά θέλει πάρα πολλή προσοχή και υπευθυνότητα από αυτούς οι οποίοι θα αναλάβουν να την κάνουν. Σαφώς θα υπάρξει διάλογος. Δεν πρόκειται να αιφνιδιάσουμε κανέναν. Δεν θέλουμε νομοθέτηματα του ποδαριού, δεν θέλουμε νομοθέτηματα τα οποία θα αλλάζουν είτε από την ίδια κυβέρνηση είτε από την επόμενη κυβέρνηση μόλις έρχεται στην εξουσία. Θέλουμε νομοθέτηματα μακράς διάρκειας με έμπνευση και σταθερότητα. Θέλουμε διαχρονικότητα στα ζητήματα αυτά, διότι αφορούν εργαζομένους, οι οποίοι πρέπει να έχουν σταθερούς όρους και σταθερούς κανόνες, αγαπητέ κύριε Κωστόπουλε. Σε όλα τα ζητήματα που σχετίζονται με την εργασία, τη ζωή, τη συνταξιοδότηση και τη φυγή τους ή όπως λένε οι Κύπριοι, αφυπηρέτηση από την επιχείρηση στην οποία δουλεύουν ή από το δημόσιο. Είναι σαφές ότι δεν πρόκειται να αφήσουμε

κανέναν ξεκρέμαστο.

Είναι σαφές ότι το Εργατικό Δίκαιο έχει κανόνες. Οι κανόνες αυτοί δεν μπορεί βέβαια να περιλαμβάνουν τα πάντα, δεν μπορεί να μην αφήνουν κανένα περιθώριο. Οι κανόνες πρέπει να δημιουργούν ισχυρά θεμέλια, σταθερά, προστατευτικά, να υπάρχει το στοιχειώδες δίκτυο ασφάλειας. Αυτή είναι η πρόθεσή μας. Και πάνω σ' αυτό το δίκτυο ασφάλειας, πάνω σ' αυτά τα θεμέλια, οι ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις, ο διάλογος μεταξύ εργοδοτών-εργαζομένων, όπου αφορά το δημόσιο και με τη βοήθεια του κράτους είναι εκείνος, ο οποίος θα έλθει να χτίσει στη συνέχεια το οικοδόμημα και να διευρύνει τα όποια δικαιώματα υπάρχουν.

Σ' αυτό είμαι σαφής, για να διασκεδάσω -με την καλή έννοια- και τους φόβους σας.

Όσον αφορά την παρέμβαση του κ. Κωστόπουλου, λυπούμαι πράγματι πάρα πολύ, διότι δεν είναι εδώ να με ακούσει.

Δεν ξέρω ποια είναι τα ελάχιστα που έχουν αλλάξει με το κράτος, δεν ξέρω αν έχει αντιληφθεί η Νέα Δημοκρατία τι έχει γίνει αυτά τα χρόνια, δεν ξέρω αν έχετε αντιληφθεί τι έχει γίνει στην οικονομία και προς τα πού βαδίζουμε, αλλά πάντως αν εννοεί ότι δεν έχει αλλάξει αυτό που ονειρευόταν, δηλαδή η διάλυση του κράτους, η παράδοσή του στις ανεξέλεγκτες δυνάμεις της αγοράς, η ανυπαρξία οποιουδήποτε σχεδιασμού και κράτους-στρατηγείο στο σχεδιασμό και λειτουργία της οικονομίας, τότε ναι, αυτά εμείς δεν τα υιοθετούμε, άρα αν αυτό ονειρεύεται, και μόνο, τότε κάποια ελάχιστα πράγματα έχουν αλλάξει.

Κύριε Πρόεδρε, αυτά είχα να πω.

Νομίζω ότι μπορούμε σήμερα να συμφωνήσουμε στο ότι δεν μπορεί να γίνει μόνο κατάργηση χωρίς αντικατάσταση και με βάση τις δεσμεύσεις μας να περιμένουμε -θα γίνει ο διάλογος- το νομοθέτημα όταν έλθει.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ο κ. Κεφαλογιάννης έχει το λόγο.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Ο κύριος Υπουργός διαστρέβλωσε τις θέσεις μας. Εγώ του έδωσα γέφυρα επικοινωνίας, για να μπορέσουμε κάπου να καταλήξουμε.

Νομίζω, κύριε Υπουργέ, ότι δεν τιμά το Κοινοβούλιο να διαστρεβλώνουμε τις θέσεις των συναδέλφων, όταν δείχνουν τέτοια διάθεση συνεννόησης.

Δεχθήκαμε την αυτοκριτική σας, προσεγγίσαμε τις θέσεις σας, σας κάναμε συγκεκριμένα ερωτήματα, δεν απαντήσατε σε τίποτα. Δεν αυξάνεται, απ' ό,τι συμπεραίνω από τη δευτερολογία σας, άμεσα το εφ' άπαξ της αποζημίωσης, δεν δεσμεύεσθε για χρονικό ορίζοντα για την έναρξη του διαλόγου και κατάληξης σε συγκεκριμένο νομοθέτημα, παρ' ό,τι το ζήτησαν όλες οι πτέρυγες της Βουλής και όλοι οι συνάδελφοι του ΠΑ.ΣΟ.Κ.. Πραγματικά από έναν άνθρωπο σαν και σας που υπηρετήσατε το συνδικαλισμό, ηγηθήκατε του συνδικαλιστικού κινήματος και ιδιαίτερα των δημοσίων υπαλλήλων, θα περίμενα περισσότερη ευαισθησία σ' αυτό το θέμα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ο κύριος Υπουργός έχει το λόγο.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ (Υφυπουργός Εργασίας και

Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Κύριε Κεφαλογιάννη, επειδή ακριβώς δείχνουμε ευαισθησία, δεν κάνουμε προχειρότητες, διότι αυτές είναι επικίνδυνες για τους εργαζομένους. Με το να δημιουργήσουμε κενό, με το να μην αφήνουμε ούτε αυτή ακόμη την αποζημίωση που υπάρχει -διότι περί αυτού πρόκειται- κάθε άλλο παρά θα προσφέραμε καλή υπηρεσία στους εργαζόμενους. Θα δημιουργούσαμε επικίνδυνες καταστάσεις και είμαι ο τελευταίος ο οποίος θα επιτρέψει για τους εργαζομένους να δημιουργηθούν τέτοιες καταστάσεις.

Σέβομαι τη διαλλακτικότητα που σας διακρίνει, σέβομαι την υπευθυνότητά σας και σας παρακαλώ να μας δώσετε την αναγκαία πίστωση χρόνου. Θέλει πολλή, λεπτή δουλειά μέσα στις συνθήκες που έχουν αλλάξει η δημιουργία ενός τέτοιου σχεδίου νόμου. Θα το κουβεντιάσουμε μαζί, δεν θα σας αιφνιδιάσουμε και με σας προσωπικά αν θέλετε, με την ευαισθησία που έχετε, ώστε να μπορεί το Κοινοβούλιο να πάρει τις αποφάσεις στο χρόνο που πρέπει, μέσα στις προθεσμίες που πρέπει.

Δεν πιστεύω να θέλετε να σας εξαπατήσω, λέγοντάς σας σε έναν, δύο ή τρεις μήνες και να γίνει σε τρεις ήμισι μήνες. Θέλω να είμαι ακριβής και θέλω να είμαστε ειλικρινείς απέναντι στο Κοινοβούλιο. Χρειάζεται συγκεκριμένη δουλειά. Με τον τρόπο που λειτουργεί το δημόσιο αυτή η συγκεκριμένη δουλειά να γίνει, θα την κουβεντιάσουμε, τα πράγματα θα πάνε με έναν τρόπο σωστό, διαχρονικό και χωρίς προχειρότητες και είμαι βέβαιος ότι θα μπορέσουμε να συμφωνήσουμε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Κύριοι συνάδελφοι, κηρύσσεται περαιωμένη η συζήτηση επί της αρχής της πρότασης νόμου του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων: "Κατάργηση του αναγκαστικού νόμου 173/1967 (ΦΕΚ 189 Α'/31.10.1967)".

Θέλετε, κύριε Κεφαλογιάννη, να θέσω την πρόταση νόμου σε ψηφοφορία ή να αποσυρθεί, για να μη φανεί ότι απορρίπτεται ενώ υπάρχει πρόθεση από τον Υπουργό να την φέρει βελτιωμένη. Εγώ θα έλεγα να αποσυρθεί.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Όχι, κύριε Πρόεδρε, να τεθεί σε ψηφοφορία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Εντάξει.

Παρακαλώ, οι αποδεχόμενοι την πρόταση νόμου να εγερθούν.

(Εγείρονται οι αποδεχόμενοι την πρόταση νόμου)

Προφανώς ηγέρθησαν οι ολιγότεροι.

Δεν ηγέρθη ο απαιτούμενος και προβλεπόμενος από τον Κανονισμό της Βουλής αριθμός Βουλευτών και η πρόταση νόμου: "Κατάργηση του αναγκαστικού νόμου 173/1967 (ΦΕΚ 189 Α'/31.10.1967)", απορρίπτεται.

Κύριοι συνάδελφοι, μη υπάρχοντος άλλου αντικειμένου δέχεσθε στο σημείο αυτό να λύσουμε τη συνεδρίαση;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

Με τη συναίνεση του Τμήματος και ώρα 12.20' λύεται η συνεδρίαση για την προσεχή Τρίτη 20 Ιουλίου 1999 και ώρα 18.30' με αντικείμενο εργασιών του Τμήματος νομοθετική εργασία, σύμφωνα με την ημερήσια διάταξη.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ